រឿងរបស់ Ahikar

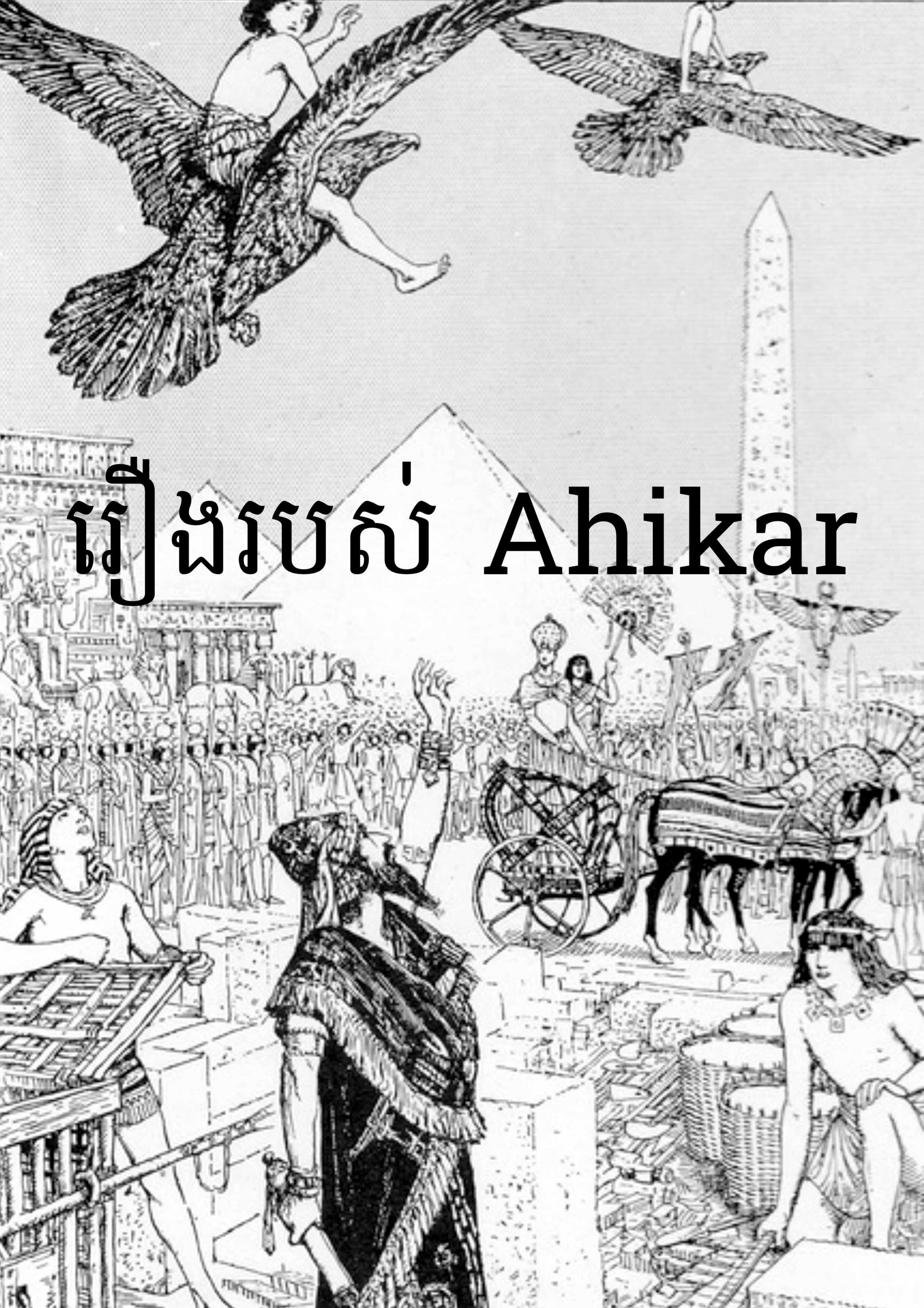

ការណែនាំ

យើងមាននៅក្នុងរឿង Ahikar ដែលជាប្រភពបុរាណបំផុតនៃការគិត និងប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស។ ឥទ្ធិពលរបស់វាអាចត្រូវបានតាមដានតាមរយៈរឿងព្រេងរបស់មនុស្សជាច្រើន រួមទាំងគម្ពីរកូរ៉ាន និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

រូបចម្លាក់មួយដែលត្រូវបានគេរកឃើញនៅទីក្រុង Treves ប្រទេសអាឡឺម៉ង់ រូបភាពក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញនៃពិភពលោកគឺជាតួអង្គរបស់ Ahikar ។ នេះគឺជារឿងនិទានចម្រុះពណ៌របស់គាត់។

កាលបរិច្ឆេទនៃរឿងនេះបានក្លាយជាប្រធានបទនៃការពិភាក្សាយ៉ាងរស់រវើក។ ទីបំផុតអ្នកប្រាជ្ញបានដាក់វាចុះអំពីសតវត្សទី 1 នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងកំហុសដោយរឿងដើមដែលកើតឡើងនៅក្នុងក្រដាសអារ៉ាមិចនៃ 500 មុនគ.ស ក្នុងចំណោមប្រាសាទដំរី។

រឿង ពិត ជា រឿង ប្រឌិត មិន មែន ជា ប្រវត្តិសាស្ត្រ ទេ។ តាមពិត អ្នកអានអាចស្គាល់វានៅក្នុងទំព័របន្ថែមនៃ The Arabian Nights។ វា ត្រូវ បាន សរសេរ យ៉ាង អស្ចារ្យ ហើយ ការ និទាន រឿង ដែល ពោរពេញ ទៅ ដោយ សកម្មភាព ភាព ប៉ិន ប្រសប់ និង ការ រត់គេច ដ៏ តូច ចង្អៀត ទាក់ទាញ ចំណាប់ អារម្មណ៍ ដល់ វគ្គ ចុង ក្រោយ។ សេរីភាពនៃការស្រមើស្រមៃ គឺជាកម្មសិទ្ធិដ៏មានតម្លៃបំផុតរបស់អ្នកនិពន្ធ។

ការសរសេរចែកចេញជាបួនដំណាក់កាល៖ (១) និទានកថា; (2) ការបង្រៀន (ស៊េរីនៃសុភាសិតដ៏អស្ចារ្យ); (3) ដំណើរទៅកាន់ប្រទេសអេហ្ស៊ីប; (៤) ប្រស្នា ឬ ប្រស្នា (ដែលអ័ហ៊ីកាបញ្ចប់ការអប់រំក្មួយប្រុសរបស់គាត់) ។

ជំពូកទី 1

Ahikar, Grand Vizier of Assyria, មានប្រពន្ធ 60 ប៉ុន្តែត្រូវបានវាសនាមិនមានកូនប្រុស។ ដូច្នេះ គាត់ យក ក្មួយ ប្រុស មក ចិញ្ចឹម។ គាត់ បាន បង្ហិត គាត់ ពេញ ដោយ ប្រាជ្ញា និង ចំណេះ ជាង នំប៉័ង និង ទឹក។
1 រឿង របស់ Haiqâr the Wise, Vizier of Sennacherib the King, and of Nadan, sister's son to Haiqâr the Sage.
២ មាន អ្នក ប្រាជ្ញ ម្នាក់ នៅ ក្នុង ជំនាន់ ស្តេច សេណាគារីប ជា កូន របស់ សាហាឌូម
ជា ស្តេច អាសស៊ើរ និង នីនីវេ ជា អ្នក ប្រាជ្ញ
ម្នាក់ ឈ្មោះ ហៃកា ហើយ គាត់ ជា វីស៊ៀ
នៃ ស្តេច សេណាគារីប។
3 គាត់មានទ្រព្យសម្បត្តិ ទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន ហើយគាត់
ប៉ិនប្រសប់ ឈ្លាសវៃ ជាទស្សនវិទូ មានចំណេះដឹង គំនិ
ត និងការគ្រប់គ្រង ហើយគាត់បានរៀបការជាមួយស្ត្រី
ហុកសិបនាក់ ហើយបានសាងសង់ប្រាសាទមួយស
ម្រាប់ពួកគេម្នាក់ៗ។
4 ប៉ុន្តែ គាត់ គ្មាន កូន ដោយ សារ អ្វី ទាំង
អស់។ ស្ត្រីទាំងនេះ ដែលអាចជាអ្នកស្នងមរតករបស់
គាត់។
៥ហើយ គាត់ មាន ការ សោក ស្តាយ ជា
ខ្លាំង ដោយ សារ រឿង នេះ ហើយ ថ្ងៃ មួយ
គាត់ បាន ប្រជុំ គ្រូ ហោរា និង អ្នក ចេះ ដឹ
ង និង គ្រូ ធ្មប់ ហើយ ពន្យល់ ពួក គេ អំពី
ស្ថានភាព របស់ គាត់ និង បញ្ហា នៃ ភាព គ្មា
ន កូន របស់ គាត់។
6 គេ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ ‹ចូរ ទៅ ថ្វា
យ យញ្ញបូជា ដល់ ព្រះ ហើយ ដាស់តឿន
គេ ឲ្យ មាន កូន ប្រុស ម្នាក់ មក”។
7 ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ ដូច ដែល ពួក គេ
បាន ប្រាប់ គាត់ ហើយ ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដ
ល់ រូប ព្រះ ហើយ បាន អង្វរ ពួកគេ ហើយ
អង្វរ ពួកគេ ដោយ ការ ស្នើសុំ និង ការ អង្វរ
ករ។
៨ ហើយ គេ មិន បាន ឆ្លើយ តប គាត់ មួ
យ ម៉ាត់ ឡើយ។ ព្រះអង្គ យាង ចាក ចេញ
ទៅ ដោយ ទុក្ខ សោក និង សោក សង្រេង ចា
ក ចេញ ដោយ ទុក្ខ ព្រួយ។
៩ហើយ គាត់ បាន ត្រឡប់ មក វិញ ហើយ អ
ង្វរ ដល់ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត ហើយ ជឿ

ដោយ អង្វរ ទ្រង់ ដោយ ភ្លើង ក្នុង ចិត្ត ដោយ ពោល ថា ឱ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ ឱ ព្រះ ដ៏ ជា អ្នក បង្កើត ស្ថានសួគ៌ និង នៃ ផែនដី ឱ ព្រះ ដែល បង្កើត របស់ ទាំង អស់!
១០ ទូលបង្គំ សូម អង្វរ ទ្រង់ ឲ្យ ប្រោស កូន ប្រុស មួយ មក ទូលបង្គំ ដើម្បី ឲ្យ ទូលបង្គំ បាន លួង លោម ដោយ ទ្រង់ ឲ្យ បាន នៅ ឯ ស្ថាន សួគ៌ របស់ ទូលបង្គំ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ បាន បិទ ភ្នែក ហើយ ឲ្យ គេ បញ្ចុះ សព ទូលបង្គំ ផង»។
11 រួច មាន សំឡេង មក ឯ ទ្រង់ ថា ដរាប ណា អ្នក បាន ពឹង ផ្អែក លើ រូប ចម្លាក់ ជា មុន ហើយ បាន ថ្វាយ យញ្ញបូជា ដល់ គេ ត្បិត ហេតុ នេះ ហើយ បាន ជា អ្នក នឹង នៅ គ្មាន កូន អស់ មួយ ជីវិត។
១២ ប៉ុន្តែ ចូរ យក ណាដាន់ ជា កូន របស់ ប្អូន ស្រី របស់ អ្នក ហើយ បង្កើត វា ជា កូន របស់ អ្នក ហើយ បង្រៀន គាត់ អំពី ការ រៀន សូត្រ និង ការ បង្ហាត់ ពូជ ដ៏ ល្អ របស់ អ្នក ហើយ នៅ ពេល អ្នក ស្លាប់ គាត់ នឹង កប់ អ្នក ចោល។
១៣ ពេល នោះ គាត់ បាន យក ណាដាន់ ជា កូន របស់ ប្អូន ស្រី គាត់ ដែល កំពុង បៅ តិច។ ហើយគាត់បានប្រគល់គាត់ទៅឱ្យគិលានុបដ្ឋាយិកាសើមប្រាំបីនាក់ដើម្បីឱ្យពួកគេបីតគាត់ហើយនាំគាត់ឡើង។
14 ហើយ គេ នាំ គាត់ មក ជាមួយ នឹង អាហារ ដ៏ ល្អ និង ការ បង្ហាត់ ដ៏ ទន់ភ្លន់ និង សម្លៀក បំពាក់ សូត្រ ពណ៌ ស្វាយ និង ពណ៌ក្រហម។ ហើយគាត់បានអង្គុយនៅលើសាឡុងសូត្រ។
១៥ហើយ ពេល ណាដាន់ ធំ ឡើង ហើយ ដើរ បាញ់ ឡើង ដូច ដើម តាត្រៅ គាត់ បាន បង្រៀន គាត់ ពី សុជីវធម៌ និង ការ សរសេរ និង វិទ្យាសាស្ត្រ និង ទស្សនវិជ្ជា។
១៦ហើយ ជា ច្រើន ថ្ងៃ ក្រោយ មក ស្ដេច Sennacherib បាន មើល ទៅ Haiqâr ហើយ បាន ឃើញ ថា គាត់ មាន វ័យ ចំណាស់ ណាស់ ហើយ លើស ពី នេះ ទៅ ទៀត គាត់ បាន និយាយ ទៅ កាន់ គាត់។
១៧ ឱ មិត្ត ដ៏ មាន កិត្តិយស របស់ ខ្ញុំ អ្នក ប៉ិន ប្រសប់ អ្នក ដែល ទុក ចិត្ត អ្នក មាន ប្រាជ្ញា ទេសាភិបាល លេខា ធិការ របស់ ខ្ញុំ ព្រះ ចៅ អធិការ របស់ ខ្ញុំ និង នាយក របស់ ខ្ញុំ។ ពិតប្រាកដណាស់ អ្នកចាស់ណាស់ ហើយមានទម្ងន់ច្រើនឆ្នាំ។ ហើយការចាកចេញរបស់អ្នកពីពិភពលោកនេះត្រូវតែនៅជិត។
18 ចូរ ប្រាប់ ខ្ញុំ ថា អ្នក ណា នឹង មាន កន្លែង ក្នុង ការ បម្រើ របស់ ខ្ញុំ បន្ទាប់ ពី អ្នក» ។ ហើយ Haiqar បាននិយាយទៅកាន់គាត់ថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយសូមឱ្យក្បាលរបស់អ្នករស់នៅជារៀងរហូត! មានណាដាន់ជាកូនរបស់បងស្រីខ្ញុំ ខ្ញុំបានបង្កើតគាត់ជាកូនរបស់ខ្ញុំ។
១៩ ហើយ ខ្ញុំ បាន នាំ គាត់ ឡើង ហើយ បង្រៀន គាត់ នូវ ប្រាជ្ញា និង ចំណេះ ដឹង របស់ ខ្ញុំ»។
20 ព្រះរាជា មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់ ថា ឱ ហៃ អើ! ចូរ នាំ គាត់ មក ឯ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ បាន ឃើញ គាត់ ហើយ ប្រសិន បើ ខ្ញុំ រក ឃើញ គាត់ សមរម្យ នោះ សូម ដាក់ គាត់ នៅ កន្លែង អ្នក ចុះ។ ហើយ អ្នក ត្រូវ ទៅ តាម ផ្លូវ របស់ អ្នក ដើម្បី សម្រាក និង រស់ នៅ ក្នុង ជីវិត ដែល នៅ សេសសល់ ដោយ ភាព ផ្អែមល្ហែម»។
21 លោក Haiqar បាន ទៅ បង្ហាញ កូន ប្រុស របស់ ប្អូន ស្រី របស់ លោក Nadan។ ហើយគាត់បានថ្វាយបង្គំ និងជូនពរគាត់នូវអំណាច និងកិត្តិយស។
22 ហើយ គាត់ មើល មក គាត់ ហើយ សរសើរ គាត់ ហើយ រីក រាយ នឹង គាត់ ហើយ និយាយ ទៅ ហៃ អើ ថា ៖ ‹តើ នេះ ជា កូន ប្រុស របស់ ឯង ទេ ហៃអើ? ខ្ញុំ អធិស្ឋាន សូម ឲ្យ ព្រះ ការពារ គាត់។ ហើយ ដូច ដែល អ្នក បាន បម្រើ ខ្ញុំ និង បិតា របស់ ខ្ញុំ Sarhadum ដូច្នេះ សូម កូន ប្រុស របស់ អ្នក នេះ បម្រើ ខ្ញុំ ហើយ បំពេញ កិច្ចការ ដែល ខ្ញុំ ត្រូវ ការ និង ការងារ របស់ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ អាច លើក តម្កើង គាត់ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ គាត់ មាន អំណាច សម្រាប់ អ្នក»។

23 ហើយ Haiqar បាន គោរព ចំពោះ ស្តេច ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា : សូម ឱ្យ ក្បាល របស់ អ្នក មាន ព្រះជន្ម គង់ នៅ ជា រៀង រហូត ! ខ្ញុំ ស្វែង រក ពី អ្នក ដើម្បី ឲ្យ អ្នក មាន ចិត្ត អត់ ធ្មត់ ចំពោះ កូន ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ណាដាន ហើយ អត់ ទោស កំហុស របស់ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ គាត់ អាច បម្រើ អ្នក តាម ដែល សម ស្រប» ។

២៤ រួច ហើយ ស្តេច ស្បថ នឹង គាត់ ថា នឹង ធ្វើ ឲ្យ គាត់ ក្លាយ ជា អ្នក ដែល ពេញ ចិត្ត បំផុត ហើយ ជា អ្នក ដែល មាន អំណាច បំផុត ក្នុង ចំណោម មិត្តភ័ក្តិ របស់ គាត់ ហើយ ថា គាត់ នឹង នៅ ជា មួយ គាត់ ដោយ កិត្តិយស និង សេចក្តី គោរព។ ហើយគាត់បានថើបដៃរបស់គាត់ហើយលាគាត់។

25 គាត់ បាន យក ណាដាន់។ កូន ប្រុស របស់ បង ស្រី គាត់ ជា មួយ គាត់ ហើយ អង្គុយ នៅ ក្នុង បន្ទប់ មួយ ហើយ បង្រៀន គាត់ ទាំង យប់ ទាំង ថ្ងៃ រហូត ដល់ គាត់ បាន បង្ខាំង គាត់ ដោយ ប្រាជ្ញា និង ចំណេះ ដឹង លើស ពី នំប៉័ង និង ទឹក។

ជំពូកទី 2

A "Richard's Almanac" នៃសម័យបុរាណ។ សិក្ខាបទអមតៈនៃការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សទាក់ទងនឹងលុយ ស្ត្រី ការស្លៀកពាក់ ការរកស៊ី មិត្តភក្តិ។ សុភាសិតគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ជាពិសេសត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងខទី 12, 17, 23, 37, 45, 47 ។ ប្រៀបធៀបខទី 63 ជាមួយនឹងពាក្យប្រមាថមួយចំនួននៃថ្ងៃនេះ។

១ គាត់ បង្រៀន គាត់ យ៉ាង នេះ ថា៖ ‹ឱ កូន អើយ! ស្តាប់សុន្ទរកថារបស់ខ្ញុំ ហើយធ្វើតាមដំបូន្មានរបស់ខ្ញុំ ហើយចងចាំអ្វីដែលខ្ញុំនិយាយ។

២ កូន អើយ! បើអ្នកឮពាក្យមួយ ចូរឲ្យវាស្លាប់ក្នុងចិត្ត ហើយកុំបើកបង្ហាញឲ្យគេឃើញ ក្រែងវាក្លាយទៅជាធ្យូង ដុតអណ្តាតអ្នក នាំឲ្យអ្នកឈឺចុកចាប់ក្នុងខ្លួន ហើយអ្នកទទួលនូវសេចក្តីតិះដៀល នាំឲ្យខ្មាសអៀនចំពោះព្រះ និង បុរស។

៣ កូន អើយ! ប្រសិនបើអ្នកបានឮរបាយការណ៍មួយ ចូរកុំផ្សព្វផ្សាយវាឡើយ។ ហើយប្រសិនបើអ្នកបានឃើញអ្វីមួយ កុំប្រាប់វាទៅ។

៤ កូន អើយ! ធ្វើ ឲ្យ ពាក្យ សម្តី របស់ អ្នក ងាយ ស្រួល ស្តាប់ ហើយ កុំ ប្រញាប់ ឆ្លើយ តប។

៥ កូន អើយ! ពេល អ្នក បាន ឮ អ្វី មួយ ហើយ កុំ លាក់ វា ឡើយ។

៦ កូន អើយ! កុំ ស្រាយ ចំណង ដែល បិទ ជិត ឬ ស្រាយ វា ហើយ ក៏ មិន ត្រូវ បិទ ចំណង ដែល រលុង ដែរ។

៧ ឱ កូន អើយ! លោភលន់ មិន បាន សម្រស់ ខាង ក្រៅ ឡើយ ព្រោះ វា រសាត់ បាត់ ទៅ ហើយ តែ ការ នឹក ឃើញ ដ៏ គួរ ឲ្យ គោរព នៅ ស្ថិតស្ថេរ។

៨ កូន អើយ! កុំ ឲ្យ ស្ត្រី ល្ងង់ មក បញ្ឆោត អ្នក ដោយ ពាក្យ សម្តី របស់ នាង ឡើយ ក្រែង នាង ស្លាប់ យ៉ាង វេទនា បំផុត ហើយ នាង ជាប់ ក្នុង សំណាញ់ រហូត ជាប់ ក្នុង សំណាញ់។

៩ កូន អើយ! កុំ ប្រាថ្នា ចង់ បាន មនុស្ស ស្រី ដែល ដេក លើ គ្រែ ដោយ សម្លៀក បំពាក់ និង លាប ប្រេង ដែល គួរ ឲ្យ ស្អប់ ខ្ពើម និង ឆ្កួត ក្នុង ព្រលឹង ឡើយ។ វេទនា ហើយ បើ អ្នក ប្រគល់ អ្វី ដែល ជា របស់ អ្នក ដល់ នាង ឬ ធ្វើ ឲ្យ នាង នូវ អ្វី ដែល មាន នៅ ក្នុង ដៃ ហើយ នាង ល្បួង អ្នក ឲ្យ ប្រព្រឹត្ត អំពើ បាប នោះ ព្រះ នឹង ព្រះ ពិរោធ នឹង អ្នក។

១០ កូន អើយ! កុំ ឲ្យ ដូច ដើម អាល់ម៉ុន ឡើយ ដ្បិត វា ចេញ ស្លឹក នៅ មុខ ដើម ឈើ ទាំង អស់ ហើយ មាន ផ្លែ តាម ក្រោយ ទាំង អស់ ប៉ុន្តែ ចូរ ធ្វើ ដូច ដើម មៀន ដែល បង្កើត ផ្លែ នៅ មុខ ដើម ឈើ ទាំង អស់ ហើយ ក៏ ចេញ ផ្លែ តាម ក្រោយ ដែរ។

១១ កូន អើយ! ចូរ ឱន ក្បាល ចុះ ហើយ បន្ទន់ សំឡេង ចុះ ហើយ មាន ចិត្ត សុភាព ហើយ ដើរ ក្នុង ផ្លូវ ត្រង់ កុំ ល្ងង់។ ហើយកុំបន្លឺសំឡេងរបស់អ្នកនៅពេលអ្នកសើចព្រោះប្រសិនបើផ្ទះត្រូ

វបានសាងសង់ដោយសំលេងខ្លាំង ៗ សត្វលានឹងសង់
ផ្ទះជាច្រើនជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ហើយ ប្រសិនបើ នង្គ័
ល ត្រូវ បាន រុញ ដោយ កម្លាំង បន្តិច បន្តួ
ច នង្គ័ល នឹង មិន ត្រូវ ដក ចេញ ពី ក្រោ
ម ស្មា របស់ សត្វ អូដ្ឋ ឡើយ។
១២ កូន អើយ! ការ យក ថ្ម ចេញ ជា មួយ
នឹង អ្នក ប្រាជ្ញ ប្រសើរ ជាង ការ ពិសា
ស្រា ជា មួយ អ្នក សោក ស្តាយ។
១៣ កូន អើយ! ចូរ ចាក់ ស្រា របស់ អ្នក
ទៅ លើ ផ្នូរ របស់ មនុស្ស សុចរិត ហើយ
កុំ ផឹក ជាមួយ មនុស្ស ល្ងង់ ខ្លៅ និង មើល
ងាយ ឡើយ។
១៤ កូន អើយ! ចូរ នៅ ជាប់ នឹង អ្នក ប្រា
ជ្ញ ដែល កោត ខ្លាច ព្រះ ហើយ ធ្វើ ដូច គេ
ហើយ កុំ ទៅ ជិត មនុស្ស ល្ងង់ ឡើយ ក្រែ
ង អ្នក ក្លាយ ដូច គាត់ ហើយ រៀន ផ្លូវ រប
ស់ គាត់។
១៥ កូន អើយ! ពេលដែលអ្នកបានទទួលអ្នកជាសម
មិត្តឬមិត្តម្នាក់សាកល្បងគាត់ហើយបន្ទាប់មកធ្វើឱ្យគា
ត់ជាសមមិត្តនិងមិត្តម្នាក់។ ហើយកុំសរសើរគាត់ដោយ
មិនមានការសាកល្បង។ ហើយ កុំ បង្ខូច ពាក្យ
សម្តី របស់ អ្នក ជា មួយ នឹង មនុស្ស ដែ
ល ខ្វះ ប្រាជ្ញា ឡើយ។
១៦ កូន អើយ! ពេល ដែល ស្បែកជើង នៅ នឹ
ង ជើង ចូរ ដើរ ជាមួយ វា នៅ លើ បន្លា
ហើយ ធ្វើ ផ្លូវ សម្រាប់ កូនប្រុស អ្នក និង គ្រួ
សារ របស់ អ្នក និង កូន របស់ អ្នក ហើយ
ធ្វើ ឱ្យ កប៉ាល់ របស់ អ្នក តឹងតែង មុន នឹង
នាង នឹង ទៅ លើ សមុទ្រ ហើយ រលក ក៏
លិច ហើយ វា មិន អាច ធ្វើ បាន ឡើយ ។
បានរក្សាទុក។
១៧ កូន អើយ! ប្រសិន បើ អ្នក មាន ស៊ី ព
ស់ គេ និយាយ ថា "គឺ ដោយ ប្រាជ្ញា របស់
គេ" ហើយ បើ អ្នក ក្រ ស៊ី វា មនុស្ស ថា "កើ
ត ពី ការ ស្រេក ឃ្លាន"។
១៨ កូន អើយ! គាត់ ស្កប់ ចិត្ត នឹង នំប៉័ង និ
ង របស់ របរ ប្រចាំ ថ្ងៃ របស់ អ្នក ហើយ មិ
ន ចង់ បាន របស់ អ្នក ដទៃ ឡើយ។
១៩ កូន អើយ! កុំ ធ្វើ ជា អ្នក ជិត ខាង នឹ
ង មនុស្ស ល្ងីល្ងើ ហើយ កុំ បរិភោគ អាហារ
ជា មួយ នឹង គេ ហើយ កុំ អរ សប្បាយ នឹ
ង ទុក្ខ វេទនា របស់ អ្នក ជិត ខាង ឡើយ។
បើ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ អ្នក ធ្វើ ខុស ចូរ បង្ហា
ញ ចិត្ត សប្បុរស ដល់ គាត់។
២០ កូន អើយ! អ្នកណាកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ អ្នក
គោរពកោតខ្លាចគាត់។
២១ កូន អើយ! មនុស្សល្ងង់ដួលហើយជំពប់ដួល ឯអ្ន
កប្រាជ្ញ ទោះដួលក៏មិនរង្គោះរង្គើដែរ ទោះបីដួលក៏ក្រោ
កឡើងលឿនដែរ ហើយបើឈឺក៏ចេះថែរក្សាជីវិតដែរ។
ប៉ុន្តែ ចំពោះ មនុស្ស ល្ងង់ ល្ងង់ ខ្លៅ វិញ
ព្រោះ ជំងឺ គាត់ គ្មាន ថ្នាំ ទេ។
២២ កូន អើយ! ប្រសិន បើ បុរស ណា ម្នាក់
ចូល មក ជិត អ្នក ដែល អន់ ជាង ខ្លួន ចូ
រ ចេញ ទៅ ជួប អ្នក នោះ ហើយ នៅ តែ
ឈរ បើ គេ មិន អាច តបស្នង អ្នក បាន
នោះ ម្ចាស់ នឹង សង អ្នក វិញ។
២៣ កូន អើយ! កុំ វាយ កូន ប្រុស ឡើយ
ព្រោះ ការ វាយ កូន ប្រុស ប្រៀប ដូច
ជា លាមក សត្វ នៅ សួន ច្បារ ប្រៀប ដូច
ជា ការ ចង មាត់ កាបូប ហើយ ដូច ជា កា
រ ចង របស់ សត្វ និង ដូច ជា រមូរ ទ្វារ។
២៤ កូន អើយ! ចូរ បង្ខាំង កូន អ្នក ពី អំពើ
ទុច្ចរិត ហើយ បង្រៀន គាត់ ពី សុជីវធម៌ មុន
នឹង គាត់ បះបោរ ប្រឆាំង នឹង អ្នក ហើយ
នាំ អ្នក ទៅ ក្នុង ចំណោម ប្រជាជន ហើយ
អ្នក នឹង ព្យួរ ក្បាល អ្នក នៅ តាម ផ្លូវ និ
ង ក្រុមជំនុំ ហើយ អ្នក ត្រូវ ទទួល ទោស ចំ
ពោះ អំពើ អាក្រក់ របស់ គាត់។
២៥ ឱ កូន អើយ! ចូរ យក គោ ដែល មាន
ស្នែង ធំ ហើយ កុំ យក គោ ដែល មាន ស្នែ
ង ធំ ឬ មិត្តភ័ក្តិ ជាមួយ នឹង មនុស្ស កំសាក
ឬ ទាសករ ដែល ឈ្លោះ គ្នា ឬ ចោរ ស្រី ប
ម្រើ ចោរ តាម អំពើ ដែល ឯង ប្រព្រឹត្ត។ ពួក
គេនឹងបំផ្លាញពួកគេ។
២៦ កូន អើយ! កុំ ឲ្យ ឪពុក ម្ដាយ របស់ អ្ន
ក ដាក់ បណ្ដាសា អ្នក ឡើយ ហើយ ព្រះអម្ចា
ស់ សព្វ ព្រះហឫទ័យ នឹង ពួក គេ។ ព្រោះ

មាន សេចក្តី ចែង ទុក មក ថា “អ្នក ណា
ដែល មើល ងាយ ឪពុក ម្តាយ នោះ អ្នក
នោះ នឹង ស្លាប់ នូវ សេចក្តី ស្លាប់ (ខ្ញុំ មាន
ន័យ ថា សេចក្តី ស្លាប់ នៃ អំពើ បាប) ហើ
យ អ្នក ណា ដែល គោរព មាតា បិតា អ្នក
នោះ នឹង ពន្យារ អាយុ ជីវិត របស់ ខ្លួន ហើ
យ នឹង ឃើញ អ្វីៗ ទាំង អស់។"
២៧ កូន អើយ! កុំ ដើរ លើ ផ្លូវ ដោយ គ្មាន
អាវុធ ឡើយ ព្រោះ អ្នក មិន ដឹង ថា សត្រូ
វ នឹង ជួប អ្នក នៅ ពេល ណា ទើប អ្នក
អាច ត្រៀម ខ្លួន ជា ស្រេច។
២៨ កូន អើយ! កុំ ធ្វើ ដូច ដើម ឈើ ទទេ គ្មា
ន ស្លឹក មិន ដុះ ឡើយ តែ ត្រូវ ធ្វើ ដូច ដើ
ម ឈើ ដែល គ្រប ដោយ ស្លឹក និង មែក។ បុ
រស ណា ដែល គ្មាន ប្រពន្ធ ឬ កូន នោះ
ជា មនុស្ស ដែល គេ ស្អប់ ហើយ គេ ស្អប់
ដូច ដើម ឈើ គ្មាន ស្លឹក គ្មាន ផ្លែ។
២៩ ឱ កូន អើយ! ចូរ ធ្វើ ដូច ជា ដើម
ឈើ ដែល មាន ផ្លែ នៅ តាម ផ្លូវ ដែល មា
ន ផ្លែ ត្រូវ អស់ អ្នក ដែល ដើរ កាត់ ហើ
យ សត្វ នៅ វាល រហោស្ថាន ក៏ នៅ ក្រោ
ម ម្លប់ ហើយ ស៊ី ស្លឹក របស់ វា ដែរ។
៣០ កូន អើយ! ចៀម ទាំង អស់ ដែល ដើរ
ចេញ ពី ផ្លូវ របស់ វា ហើយ គូកន របស់
វា ក្លាយ ជា អាហារ សម្រាប់ ចចក។
៣១ កូន អើយ! កុំនិយាយថា “លោកម្ចាស់ខ្ញុំល្ងង់ ហើ
យខ្ញុំឆ្លាត” ហើយកុំនិយាយពាក្យល្ងង់ខ្លៅ និងល្ងង់ ក្រែ
ងលោគេមើលងាយ។
៣២ ឱ កូន អើយ! កុំ ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ
ណា ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម អ្នក បម្រើ ទាំង
នោះ ដែល ចៅហ្វាយ របស់ គេ ពោល ថា ចូ
រ ចេញ ឲ្យ ឆ្ងាយ ពី យើង ទៅ តែ ត្រូវ
ធ្វើ ជា អ្នក បម្រើ ម្នាក់ ក្នុង ចំណោម អ្នក
ដែល គេ ពោល ថា ចូរ ចូល មក ជិត យើ
ង វិញ។
៣៣ កូន អើយ! កុំខ្វល់ខ្វាយអ្នកបំរើរបស់អ្នកនៅចំ
ពោះមុខដៃគូរបស់គាត់ឡើយ ព្រោះអ្នកមិនដឹងថាតើពួ
កគេមួយណាដែលមានតម្លៃបំផុតសម្រាប់អ្នកនៅទីប
ញ្ចប់។

៣៤ ឱ កូន អើយ! កុំ ខ្លាច ម្ចាស់ របស់ អ្នក
ដែល បាន បង្កើត អ្នក ឡើយ ក្រែង គាត់
នៅ ស្ងៀម ចំពោះ អ្នក។
៣៥ ឱ កូន អើយ! ចូរ ធ្វើ ឲ្យ ពាក្យ សម្តី រប
ស់ អ្នក មាន ភាព យុត្តិធម៌ ហើយ ធ្វើ ឲ្យ អ
ណ្តាត របស់ អ្នក ផ្អែម ល្ហែម។ ហើយ កុំ
ឲ្យ គូកន របស់ អ្នក ជាន់ ជើង អ្នក ឡើយ
ក្រែង លោ វា ជាន់ លើ សុដន់ អ្នក ទៀត។
៣៦ កូន អើយ! ប្រសិន បើ អ្នក វាយ អ្នក
ប្រាជ្ញ ដោយ ពាក្យ សម្តី នៃ ប្រាជ្ញា វា នឹ
ង នៅ ក្នុង ទ្រូង របស់ គាត់ ដូច ជា កា
រ អៀន ខ្មាស់ ។ ប៉ុន្តែ បើ អ្នក វាយ មនុ
ស្ស ល្ងង់ ដោយ ដំបង នោះ គេ នឹង មិន
យល់ ឬ ឮ ឡើយ។
៣៧ ឱ កូន អើយ! បើ អ្នក ចាត់ អ្នក ប្រាជ្ញ
មក តាម តម្រូវ ការ របស់ អ្នក កុំ បង្គាប់ គា
ត់ ច្រើន ឡើយ ព្រោះ គាត់ នឹង ធ្វើ ការ តា
ម ចិត្ត ចង់ ហើយ បើ អ្នក ចាត់ មនុស្ស ល្ង
ង់ កុំ បញ្ជា គេ ទៅ ចុះ ធ្វើ ការ ដោយ ខ្លួ
ន ឯង ទៅ ព្រោះ បើ អ្នក ចាត់ មនុស្ស ល្ង
ង់ ទៅ កុំ បញ្ជា គេ ឲ្យ ទៅ ធ្វើ ជំនួញ ទៅ
បង្គាប់ គាត់ គាត់ នឹង មិន ធ្វើ តាម ការ ច
ង់ បាន។ បើ គេ បញ្ជូន អ្នក ទៅ ធ្វើ ជំនួញ
ចូរ ប្រញាប់ សម្រេច វា ឲ្យ លឿន។
៣៨ ឱ កូន អើយ! កុំ ធ្វើ ជា សត្រូវ របស់ ម
នុស្ស ណា ដែល ខ្លាំង ជាង ខ្លួន ឡើយ ដ្បិ
ត គេ នឹង ចាត់ វិធានការ របស់ អ្នក ហើយ
សងសឹក អ្នក វិញ។
៣៩ ឱ កូន អើយ! សាកល្បងលើកូនប្រុសរបស់អ្នក
និងអ្នកបំរើរបស់ព្រះអង្គ មុននឹងអ្នកប្រគល់ទ្រព្យសម្ប
ត្តិរបស់អ្នកទៅពួកគេ ក្រែងលោពួកគេបាត់បង់ជាមួយ
ពួកគេ។ ព្រោះ អ្នក ណា មាន ដៃ ទទេ នោះ
គេ ហៅ ថា ជា អ្នក ប្រាជ្ញ ទោះ ជា អ្នក
នោះ ល្ងង់ ល្ងង់ ខ្លៅ ក៏ ដោយ ហើយ អ្នក
ណា ដែល ដៃ ទទេ នោះ គេ ហៅ ថា ក្រ អ្ន
ក ល្ងង់ ទោះ ជា អ្នក មាន ប្រាជ្ញា ក៏ ដោយ
។
៤០ ឱ កូន អើយ! ខ្ញុំ បាន ស៊ី សាច់ ក្អែក ហើ
យ លេប អាឡូ ទៅ ហើយ ខ្ញុំ មិន បាន រ

ក ឃើញ អ្វី ដែល ជូរចត់ ជាង ភាព ក្រីក្រ និង ភាព ខ្វះខាត នោះ ទេ។
៤១ ឱ កូន អើយ! ចូរ បង្រៀន កូន អ្នក ឲ្យ ចេះ សន្សំសំចៃ និង អត់ ឃ្លាន ដើម្បី ឲ្យ គាត់ អាច គ្រប់គ្រង គ្រួសារ បាន ល្អ។
៤២ ឱ កូន អើយ! ចូរ កុំ បង្រៀន ភាសា របស់ អ្នក ប្រាជ្ញ ទៅ កាន់ មនុស្ស ល្ងង់ ឡើយ ដ្បិត វា នឹង មាន បន្ទុក ដល់ គាត់។
៤៣ ឱ កូន អើយ! កុំបង្ហាញលក្ខខណ្ឌរបស់អ្នកចំពោះមិត្តរបស់អ្នក ក្រែងលោអ្នកត្រូវបានគេមើលងាយពីគាត់។
៤៤ ឱ កូន អើយ! ភាពខ្វាក់នៃចិត្ត សោកសៅជាងភាពខ្វាក់នៃភ្នែកទៅទៀត ព្រោះភាពខ្វាក់នៃភ្នែកអាចដឹកនាំបានបន្តិចម្តងៗ ប៉ុន្តែភាពខ្វាក់នៃចិត្តមិនត្រូវបានដឹកនាំទេ ហើយវាចេញពីផ្លូវត្រង់ ហើយដើរទៅដោយអវៈយវៈ។ វិធី។
៤៥ ឱ កូន អើយ! ការ ជំពប់ ដួល ដោយ ជើង របស់ ខ្លួន ប្រសើរ ជាង ការ ជំពប់ ដួល ដោយ អណ្តាត។
៤៦ ឱ កូន អើយ! មិត្ត ដែល នៅ ជិត ល្អ ជាង បង ប្រុស ដ៏ ល្អ ជាង ដែល នៅ ឆ្ងាយ។
៤៧ ឱ កូន អើយ! សម្រស់រលត់ទៅ តែការរៀនមិនចេះហើយ ពិភពលោកក៏រសាត់ទៅ ក្លាយជាឥតប្រយោជន៍ តែឈ្មោះល្អក៏មិនសាបសូន្យដែរ។
៤៨ ឱ កូន អើយ! បុរសដែលគ្មានការសម្រាក ការស្លាប់របស់គាត់ប្រសើរជាងជីវិតរបស់គាត់។ សំឡេងយំក៏ប្រសើរជាងសំឡេងច្រៀងដែរ។ ចំពោះ ការ សោក ស្ដាយ និង ការ យំ សោក បើ ការ កោត ខ្លាច ដល់ ព្រះ នៅ ក្នុង ពួក គេ នោះ វិសេស ជាង សំឡេង ច្រៀង និង ការ អរ សប្បាយ។
49 កូន អើយ! ភ្លៅកង្កែបនៅក្នុងដៃ ល្អជាងពពែនៅក្នុងឆ្នាំងរបស់អ្នកជិតខាង។ ចៀម នៅ ជិត អ្នក ល្អ ជាង គោ ឆ្ងាយ។ ចាបមួយនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកប្រសើរជាងចាបមួយពាន់ហោះទៅទៀត។ ហើយភាពក្រីក្រដែលប្រមូលបានគឺប្រសើរជាងការខ្ចាត់ខ្ចាយនៃការផ្គត់ផ្គង់ច្រើន។ រីឯកញ្ជ្រោងរស់វិញ ប្រសើរជាងសត្វសិង្ហ។ ហើយ រោមចៀម មួយ ផោន ល្អ ជាង ទ្រព្យសម្បត្តិ មួយ ផោន ខ្ញុំ មានន័យថា មាស និង ប្រាក់។ មាស និងប្រាក់ត្រូវបានលាក់បាំងនៅលើផែនដី ហើយគេមិនឃើញឡើយ។ ប៉ុន្តែ រោមចៀម នៅ ក្នុង ទីផ្សារ ហើយ វា ត្រូវ បាន គេ ឃើញ ហើយ វា ជា សម្រស់ សម្រាប់ អ្នក ដែល ពាក់ វា។
50 ឱ កូន អើយ! សំណាងតូចមួយ ប្រសើរជាងសំណាងដែលខ្ចាត់ខ្ចាយ។
51 ឱ កូន អើយ! ឆ្កែ រស់ ល្អ ជាង អ្នក ក្រ ដែល ស្លាប់។
52 ឱ កូន អើយ! អ្នកក្រដែលប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ ប្រសើរជាងអ្នកមានដែលស្លាប់ក្នុងអំពើបាប។
53 ឱ កូន អើយ! ចូរ រក្សា ពាក្យ ក្នុង ចិត្ត របស់ អ្នក នោះ វា នឹង មាន ច្រើន ចំពោះ អ្នក ហើយ ប្រយ័ត្ន បាត់ អ្នក លាតត្រដាង អាថ៌កំបាំង របស់ មិត្ត អ្នក។
54 ឱ កូន អើយ! កុំ ឲ្យ ឃ្លាត ពី មាត់ ឯង ឡើយ ដរាប ដល់ អ្នក បាន ប្រឹក្សា ដោយ ចិត្ត។ កុំ ឈ្លោះ ប្រកែក គ្នា ឡើយ ព្រោះ ពាក្យ អាក្រក់ កើត មាន ការ ឈ្លោះ ប្រកែក គ្នា កើត មាន សង្គ្រាម ហើយ កើត មាន សង្គ្រាម កើត មាន ការ ច្បាំង គ្នា ហើយ ត្រូវ បង្ខំ ធ្វើ សាក្សី។ ប៉ុន្តែ ចូររត់ចេញពីទីនោះ ហើយសម្រាក។
55 ឱ កូន អើយ! កុំ ទ្រាំទ្រ នឹង មនុស្ស ណា ដែល ខ្លាំង ជាង ខ្លួន ឡើយ តែ ត្រូវ មាន ចិត្ត អត់ ធ្មត់ ការ អត់ ធ្មត់ និង ការ ប្រព្រឹត្ត ទៀង ត្រង់ ព្រោះ គ្មាន អ្វី ល្អ លើស ពី នេះ ឡើយ។
56 ឱ កូន អើយ! កុំ ស្អប់ មិត្ត ទី មួយ របស់ អ្នក ឡើយ ដ្បិត អ្នក ទី ពីរ ប្រហែល ជា មិន ស្ថិត នៅ ឡើយ។
57 ឱ កូន អើយ! សូមទៅសួរសុខទុក្ខជនក្រីក្រក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាករបស់គាត់ ហើយនិយាយអំពីគាត់នៅក្នុងវត្តមានរបស់ស៊ុលតង់ ហើយធ្វើដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់អ្នក ដើម្បីជួយសង្គ្រោះគាត់ពីមាត់របស់សត្តោ។
58 ឱ កូន អើយ! កុំត្រេកអរនឹងការស្លាប់របស់ខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកឡើយ ព្រោះបន្តិចក្រោយមក អ្នកនឹង

ក្លាយជាអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ ហើយអ្នកណាដែលចំអកឱ្យអ្នក អ្នកត្រូវគោរព និងគោរព និងស្វាគមន៍គាត់ជាមុន។
59 ឱ កូន អើយ! ប្រសិន បើ ទឹក នៅ ស្ងៀម នៅ ស្ថានសួគ៌ ហើយ ក្អែក ខ្មៅ ក្លាយ ជា ពណ៌ ស ហើយ ម្រុំ ឡើង ផ្អែម ដូច ទឹកឃ្មុំ នោះ មនុស្ស ល្ងង់ ខ្លៅ និង មនុស្ស ល្ងង់ ប្រហែល ជា យល់ ហើយ ក្លាយ ជា អ្នក ប្រាជ្ញ។
៦០ ឱ កូន អើយ! បើ អ្នក ចង់ ក្លាយ ជា អ្នក ប្រាជ្ញ ចូរ ទប់ អណ្តាត កុំ ឲ្យ និយាយ កុហក ហើយ ដៃ អ្នក មិន ឲ្យ លួច ហើយ ភ្នែក អ្នក មិន ឲ្យ ឃើញ អំពើ អាក្រក់។ ពេល នោះ អ្នក នឹង ត្រូវ បាន គេ ហៅ ថា មាន ប្រាជ្ញា។
៦១ ឱ កូន អើយ! ចូរ ឲ្យ អ្នក ប្រាជ្ញ វាយ អ្នក ដោយ ដំបង ប៉ុន្តែ កុំ ឲ្យ មនុស្ស ល្ងង់ លាប ប្រេង ឲ្យ អ្នក ឡើយ។ ចូរ បន្ទាប ខ្លួន ក្នុង វ័យ ក្មេង ហើយ អ្នក នឹង មាន កិត្តិយស ក្នុង វ័យ ចាស់។
៦២ ឱ កូន អើយ! នៅ ថ្ងៃ ដែល មាន ឫទ្ធានុភាព របស់ ខ្លួន មិន ត្រូវ ទប់ទល់ នឹង អ្នក ណា ឡើយ ហើយ ក៏ មិន មាន ទន្លេ ដែរ នៅ ថ្ងៃ ដែល ទឹក ជំនន់ នោះ ឡើយ។
៦៣ ឱ កូន អើយ! កុំ ប្រញាប់ រៀប ការ ប្រពន្ធ ឲ្យ សោះ ព្រោះ បើ បាន ជា ល្អ នាង នឹង ពោល ថា “លោក ម្ចាស់ អើយ សូម រៀប ការ ឲ្យ ខ្ញុំ”។ ហើយប្រសិនបើវាប្រែជាឈឺ នាងនឹងវាយតម្លៃថាអ្នកណាជាអ្នកបង្កជំងឺនេះ។
៦៤ ឱ កូន អើយ! អ្នក ណា ដែល មាន សម្លៀក បំពាក់ ឆើតឆាយ អ្នក នោះ ក៏ ដូច គ្នា ក្នុង ការ និយាយ របស់ ខ្លួន។ ហើយ អ្នក ណា ដែល មាន រូប រាង មិន ស្អាត ក្នុង ការ ស្លៀក ពាក់ ក៏ ដូច គ្នា ក្នុង ការ និយាយ ដែរ។
65 ឱ កូន អើយ! បើអ្នកបានប្រព្រឹត្តអំពើចោរកម្ម ចូរប្រាប់ស៊ុលតង់ឱ្យដឹង ហើយប្រគល់វាទៅឱ្យគាត់ ដើម្បីឱ្យអ្នកត្រូវបានរំដោះពីគាត់ បើមិនដូច្នោះទេ អ្នកនឹងស៊ូទ្រាំនឹងភាពជូរចត់។
៦៦ ឱ កូន អើយ! ចូរ ធ្វើ មិត្ត នឹង បុរស ដែល ដៃ ឆ្អែត និង ឆ្អែត ហើយ កុំ ធ្វើ មិត្ត នឹង បុរស ដែល ដៃ ជិត ស្រេក ឃ្លាន។
67 មានរឿងបួនយ៉ាងដែលទាំងស្តេច ឬកងទ័ពរបស់ទ្រង់មិនអាចធានាបានគឺៈ ការគៀបសង្កត់ដោយស្តេចចក្រពត្តិ និងរដ្ឋាភិបាលអាក្រក់ និងការបង្ខូចឆន្ទៈ និងការជិះជាន់លើប្រធានបទ។ ហើយ របស់ បួន យ៉ាង ដែល មិន អាច លាក់ បាន គឺ មនុស្ស មាន ប្រាជ្ញា មនុស្ស ល្ងង់ អ្នក មាន និង អ្នក ក្រ។

ជំពូកទី 3

Ahikar ចូលនិវត្តន៍ពីការចូលរួមយ៉ាងសកម្មក្នុងកិច្ចការរដ្ឋ។ គាត់បានប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទៅឱ្យក្មួយប្រុសក្បត់របស់គាត់។ នេះ គឺ ជា រឿង ដ៏ អស្ចារ្យ នៃ របៀប ដែល មនុស្ស ថោកទាប ដែល គ្មាន ការ ដឹងគុណ ប្រែ ក្លាយ ជា អ្នក ក្លែង ក្លាយ។ ផែនការដ៏ឈ្លាសវៃដើម្បីចងដៃ Ahikar បណ្តាលឱ្យគាត់ត្រូវបានកាត់ទោសប្រហារជីវិត។ ទំនង ជា ទី បញ្ចប់ នៃ អហ៊ីកា។
1 ដូច្នេះ ហៃឃើរ និយាយ ដូច្នេះ ហើយ ពេល គាត់ បាន បញ្ចប់ ការ ណែនាំ និង សុភាសិត ទាំង នេះ ដល់ ណាដាន់ ជា កូន ប្អូន ស្រី គាត់ គាត់ នឹក ស្មាន ថា គាត់ នឹង រក្សា វា ទាំង អស់ ហើយ គាត់ មិន ដឹង ថា គាត់ បង្ហាញ ការ នឿយ ណាយ និង មើលងាយ និង ចំអក ជំនួស គាត់ ទេ។
២ បន្ទាប់ មក លោក Haiqar បាន អង្គុយ នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់ ហើយ ប្រគល់ ទំនិញ ទាំង អស់ របស់ គាត់ ព្រម ទាំង ខ្ញុំ បម្រើ ស្ត្រី បម្រើ សេះ និង គោ ក្របី ព្រម ទាំង អ្វីៗ ដែល គាត់ មាន និង ទទួល បាន ទៅ ឲ្យ ណាដាន។ អំណាច នៃ ការ ដេញ ថ្លៃ និង ការ ហាម ឃាត់ បាន ស្ថិត នៅ ក្នុង ដៃ របស់ ណាដាន។
3 ហើយ Haiqâr អង្គុយ សម្រាក នៅ ក្នុង ផ្ទះ របស់ គាត់ ហើយ រាល់ ពេល នោះ Haiqar បាន ទៅ ថ្វាយ បង្គំ ស្តេច រួច ត្រឡប់ ទៅ ផ្ទះ វិញ។

៨ឥឡូវ នេះ ពេល ណាដាន់ យល់ ឃើញ
ថា អំណាច នៃ ការ ដេញ ថ្លៃ និង ការ ហា
ម ឃាត់ គឺ នៅ ក្នុង ដៃ របស់ គាត់ គាត់
បាន មើលងាយ មុខ តំណែង របស់ Haiqâr ហើ
យ បាន ចំអក ដាក់ គាត់ ហើយ បន្ទោស គា
ត់ គ្រប់ ពេល ដែល គាត់ បង្ហាញ ខ្លួន ដោ
យ និយាយ ថា 'Haiqâr ពូ របស់ ខ្ញុំ កំពុង
តែ ដាច់ ខែ ហើយ។ ហើយឥឡូវនេះគាត់មិនដឹង
អ្វីសោះ។
5 ហើយ គាត់ បាន ចាប់ ផ្តើម វាយ ដំ ពួ
ក ទាសករ និង ស្ត្រី បម្រើ ហើយ លក់ សេះ និ
ង អូដ្ឋ ហើយ ត្រូវ ចំណាយ លើ អ្វីៗ ទាំង
អស់ ដែល ឪពុកមា របស់ លោក Haiqâr មាន។
៦ហើយ កាល ហៃឃើរ ឃើញ ថា គាត់ គ្មា
ន ចិត្ត អាណិត អ្នក បម្រើ ឬ គ្រួសារ គាត់
គាត់ ក៏ ក្រោក ឡើង ដេញ គាត់ ចេញ ពី
ផ្ទះ ហើយ ចាត់ គាត់ ទៅ ជម្រាប ស្តេច ថា
គាត់ បាន ធ្វើ ឲ្យ ខ្ជាត់ខ្ជាយ ទ្រព្យ សម្បត្តិ និ
ង របស់ គាត់។
៧ ស្តេច ក្រោក ឡើង ហៅ ណាដាន ហើយ
មាន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ ‹កាល ដែល ហៃ
កា នៅ មាន សុខភាព ល្អ នោះ គ្មាន អ្នក
ណា នឹង គ្រប់ គ្រង លើ ទ្រព្យ សម្បត្តិ រប
ស់ ខ្លួន ឬ លើ គ្រួសារ របស់ ខ្លួន ឬ លើ ទ្រ
ព្យ សម្បត្តិ របស់ ខ្លួន ឡើយ›។
៨ហើយ ដៃ របស់ ណាដាន់ ត្រូវ បាន ដក
ចេញ ពី លោក Haiqâr ជា ពូ របស់ គាត់ និ
ង ពី ទំនិញ ទាំង អស់ របស់ គាត់ ហើយ ក្នុ
ង ពេល នោះ គាត់ មិន ចូល ឬ ចេញ ឬ ក៏
មិន ស្វាគមន៍ គាត់ ដែរ។
៩ ពេលនោះ ហៃឃើរ បានប្រែចិត្តពីការនឿយហត់រប
ស់គាត់ជាមួយ ណាដាន កូនប្រុសរបស់បងស្រីគាត់
ហើយគាត់បន្តមានទុក្ខព្រួយយ៉ាងខ្លាំង។
10 ហើយ ណាដាន់ មាន ប្អូន ប្រុស ម្នាក់
ឈ្មោះ បេនូសាឌាន ដូច្នេះ ហៃកា បាន យក គា
ត់ ទៅ ជំនួស ណាដាន់ ហើយ ចិញ្ចឹម គាត់
ដោយ កិត្តិយស បំផុត។ លោក បាន ប្រគល់
អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល លោក មាន មក លោ
ក ហើយ តែងតាំង លោក ជា អភិបាល នៃ
ផ្ទះ។
11 ឥឡូវ នេះ ពេល ណាដាន បាន ដឹង ពី
អ្វី ដែល បាន កើត ឡើង គាត់ ចាប់ ផ្តើម
ច្រណែន ហើយ គាត់ ចាប់ ផ្តើម ត្អូញត្អែរ ចំ
ពោះ គ្រប់ គ្នា ដែល សួរ គាត់ ហើយ ចំអ
ក ឲ្យ ពូ Haiqar ដោយ និយាយ ថា៖ ‹ពូ ខ្ញុំ
បាន ដេញ ខ្ញុំ ចេញ ពី ផ្ទះ ហើយ ពេញ ចិ
ត្ត បង ប្រុស របស់ ខ្ញុំ ប៉ុន្តែ ប្រសិន បើ
ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ ខ្ពស់ បំផុត ប្រទាន អំណាច ដ
ល់ ខ្ញុំ នោះ ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ ឲ្យ គាត់ មាន សំ
ណាង អាក្រក់ ដោយ ត្រូវ គេ សម្លាប់»។
12 ហើយ ណាដាន បាន បន្ត សញ្ជឹង គិត អំ
ពី ការ ជំពប់ ដួល ដែល គាត់ អាច នឹង
ធ្វើ ឲ្យ គាត់។ មួយ សន្ទុះ ក្រោយ មក ណាដា
ន បាន យក វា មក សរសេរ ក្នុង ចិត្ត ហើ
យ សរសេរ សំបុត្រ មួយ ច្បាប់ ទៅ អគីស
ជា កូន របស់ សាហា អ្នក ប្រាជ្ញ ជា ស្តេច ពែ
រ្ស ដោយ មាន ប្រសាសន៍ ថា
១៣ សន្តិភាព សុខភាព និង កម្លាំង និង កិត្តិយស
ពី ស្តេច Sennacherib នៃ ស្រុក អាស្ស៊ីរី និង
ក្រុង នីនីវេ និង ពី អ្នក ជំនិត និង លេខា រប
ស់ ទ្រង់ Haiqar ដល់ ទ្រង់ ឱ ស្តេច ដ៏ អស្ចា
រ្យ អើយ! សូម ឲ្យ មាន ផេននី រវាង អ្នក និ
ង ខ្ញុំ។
14 ហើយនៅពេលដែលសំបុត្រនេះទៅដល់អ្នក បើអ្នក
ចង់ក្រោកឡើង ហើយទៅយ៉ាងលឿនទៅកាន់វាលទំ
នាបនីសរិន និងទៅប្រទេសអាស្ស៊ីរី និងនីនីវេ នោះយើ
ងនឹងប្រគល់នគរឱ្យអ្នកដោយគ្មានសង្គ្រាម និងគ្មានស
មរភូមិ។
15 ហើយ គាត់ ក៏ បាន សរសេរ សំបុត្រ មួ
យ ទៀត ក្នុង នាម របស់ Haiqar ទៅ កាន់
ផារ៉ោន ជា ស្តេច អេស៊ីប។ សូម ឲ្យ មាន សេ
ចក្តី សុខ រវាង ទ្រង់ និង ទូលបង្គំ ឱ ស្តេច
ដ៏ ខ្លាំង ពូកែ អើយ!
16 ប្រសិនបើ នៅ ពេល ដែល សំបុត្រ នេះ
មក ដល់ អ្នក អ្នក នឹង ក្រោក ឡើង ហើយ
ទៅ ស្រុក អាស្ស៊ីរី និង ក្រុង នីនីវេ ទៅ វាល
ទំនាប នីសរ៉ុន នោះ យើង នឹង ប្រគល់ នគរ

ដល់ អ្នក ដោយ គ្មាន សង្គ្រាម និង គ្មាន កា
រ ច្បាំង ឡើយ។
17 ហើយ ការ សរសេរ របស់ ណាដាន់ គឺ ដូ
ច នឹង ការ សរសេរ របស់ ឪពុកមា របស់
លោក Haiqâr។
១៨ បន្ទាប់ មក គាត់ បាន បត់ សំបុត្រ ទាំង
ពីរ នោះ ហើយ បិទ ត្រា ដោយ ត្រា របស់
ពូ Haiqâr; យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ពួក គេ នៅ
ក្នុង វាំង របស់ ស្តេច។
19 រួច គាត់ ក៏ ចេញ ទៅ សរសេរ សំបុត្រ
ដូច គ្នា ពី ស្តេច ទៅ ឯ ហៃកា ដែល
ជា ពូ របស់ គាត់ ថា ៖‹សូម ឲ្យ មាន សេ
ចក្តី សុខ សាន្ត ដល់ លោក វិហ្សៀ លេខា រ
បស់ ខ្ញុំ ចៅហ្វាយ របស់ ខ្ញុំ ហៃកា។
20 ឱ ហៃកា កាល សំបុត្រ នេះ មក ដល់ ឯង
ចូរ ប្រមូល ទាហាន ទាំង អស់ ដែល នៅ
ជា មួយ ហើយ ឲ្យ ពួក គេ គ្រប់ លក្ខណ៍
ទាំង សម្លៀក បំពាក់ និង លេខ ហើយ នាំ ពួ
ក គេ មក ឯ ខ្ញុំ នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំ នៅ វា
ល ទំនាប នីសរ៉ុន។
21 ហើយ កាល ណា ឯង ឃើញ អញ កំពុ
ង មក ឯ ឯង ចូរ ប្រញាប់ ប្រញាល់ លើក
ទ័ព មក តតាំង នឹង អញ ក្នុង នាម ជា ខ្មាំ
ង សត្រូវ ដែល នឹង ច្បាំង នឹង អញ ត្បិត អ
ញ មាន ទូត របស់ ផារ៉ោន ជា ស្តេច អេស៊ី
ប នៅ ជា មួយ ដើម្បី ឲ្យ គេ ឃើញ កម្លាំ
ង នៃ យើង កងទ័ពអាចខ្លាចយើង ព្រោះគេជាសត្រូ
វរបស់យើង ហើយគេស្អប់យើង»។
22 រួច គាត់ បាន បិទ ត្រា សំបុត្រ នោះ ហើ
យ ផ្ញើ ទៅ ក្រុង ហៃកា ដោយ អ្នក បម្រើ
ម្នាក់ របស់ ស្តេច។ លោក យក សំបុត្រ មួ
យ ច្បាប់ ទៀត ដែល លោក បាន សរសេ
រ មក ផ្សព្វ ផ្សាយ នៅ ចំពោះ មុខ ស្តេច
ហើយ អាន ឲ្យ លោក បង្ហាញ ត្រា នោះ។
២៣ ហើយ កាល ស្តេច បាន ឮ សេចក្តី ក្នុ
ង សំបុត្រ នោះ ទ្រង់ មាន ការ ងឿង ឆ្ងល់
ជា ខ្លាំង ហើយ ទ្រង់ ព្រះពិរោធ យ៉ាង ខ្លាំង
ហើយ មាន បន្ទូល ថា អើ! តើ ខ្ញុំ បាន ធ្វើ
អ្វី ទៅ កាន់ Haiqâr ដែល គាត់ បាន សរសេ
រ សំបុត្រ ទាំង នេះ ទៅ កាន់ ខ្មាំង សត្រូ
វ របស់ ខ្ញុំ? តើ នេះ ជា ការ តបស្នង រប
ស់ ខ្ញុំ ពី គាត់ សម្រាប់ ប្រយោជន៍ របស់
ខ្ញុំ ចំពោះ គាត់ ឬ?›។
២៤ ហើយ ណាដាន ទូល ទ្រង់ ថា កុំ ព្រួយ
ព្រះ ហឫទ័យ ឡើយ ឱ ស្តេច! កុំ ខឹង ឡើយ
ប៉ុន្តែ ចូរ យើង ទៅ ឯ វាល ទំនាប នីសរិន
ហើយ មើល ថា តើ រឿង នោះ ពិត ឬ អ
ត់?›។
២៥ បន្ទាប់មក ណាដាន់ បាន ក្រោក ឡើង
នៅ ថ្ងៃ ទី ប្រាំ ហើយ នាំ ស្តេច ទាហាន និង
អ្នក ជំនិត ចេញ ទៅ វាល រហោស្ថាន ទៅ
វាល ទំនាប នីសរ៉ុន។ ស្តេច មើល ចុះ! Haiqâr
និងកងទ័ពត្រូវបានដាក់ជាជួរ។
26 កាល ហៃឃើរ ឃើញ ស្តេច គង់ នៅ ទី
នោះ ទ្រង់ ក៏ ចូល ទៅ ជិត ហើយ ធ្វើ ជា
សញ្ញា ប្រាប់ កង ទ័ព ឲ្យ រើ ទៅ ដូច ក្នុ
ង សង្គ្រាម ហើយ ប្រយុទ្ធ ជា ជួរ នឹង ស្តេ
ច ដូច មាន ក្នុង សំបុត្រ នោះ ទ្រង់ មិន ដឹ
ង ថា រណ្តៅ ណាដាន់ ជីក ដើម្បី អ្វី គាត់។
២៧ហើយ កាល ស្តេច ទត ឃើញ ទង្វើ រប
ស់ ហៃកា នោះ ទ្រង់ មាន សេចក្តី ព្រួយ បារ
ម្ភ និង ភ័យ ខ្លាច និង ការ ងឿង ឆ្ងល់ ហើយ
ទ្រង់ ព្រះពិរោធ យ៉ាង ខ្លាំង។
28 ហើយ ណាដាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា
តើ អ្នក បាន ឃើញ ព្រះ អម្ចាស់! តើ មនុ
ស្ស អាក្រក់ នេះ បាន ធ្វើ អ្វី? ចូរកុំខឹង កុំសោក
សៅ ឬឈឺចាប់ឡើយ ចូរទៅផ្ទះរបស់អ្នក ហើយអង្គុយ
លើបល្ល័ង្ករបស់អ្នក នោះខ្ញុំនឹងនាំ Haiqar មកឯអ្នក ដោ
យចងច្រវាក់ ហើយខ្ញុំនឹងដេញខ្មាំងសត្រូវចេញពីអ្នក
ដោយមិនបាច់ប្រឹងប្រែង។
29 ហើយ ស្តេច ក៏ ត្រឡប់ ទៅ បល្ល័ង្ក រប
ស់ ទ្រង់ វិញ ដោយ មាន ការ ញុះញង់ អំ
ពី ហៃកា ហើយ មិន បាន ធ្វើ អ្វី ចំពោះ ទ្រ
ង់ ឡើយ។ ហើយណាដានបានទៅ Haiqar ហើយនិ
យាយទៅកាន់គាត់ថា 'W'allah, ពូរបស់ខ្ញុំ! ស្តេច ត្រេ
កអរ នឹង អ្នក ដោយ សេចក្តី អំណរ ជា ខ្លាំ
ង ហើយ អរ ព្រះគុណ ទ្រង់ ដែល បាន
ធ្វើ តាម បង្គាប់ ទ្រង់។

៣០ហើយ ឥឡូវ នេះ គាត់ បាន ចាត់ ខ្ញុំ ឲ្យ ទៅ អ្នក ដើម្បី ឲ្យ អ្នក អាច បណ្ដេញ ទាហាន ចេញ ពី ភារកិច្ច របស់ ខ្លួន ហើយ មក ឯ គាត់ ដោយ ដៃ អ្នក ចង ពី ក្រោយ អ្នក ហើយ ជើង របស់ អ្នក ត្រូវ បាន ដាក់ ច្រវាក់ ដើម្បី ឲ្យ ទូត នៃ ផារ៉ោន បាន ឃើញ ការ នេះ ហើយ ដើម្បី ឲ្យ ស្ដេច បាន ពួក គេ និង ស្ដេច ខ្លាច គេ»។

31 លោក Haiqar ឆ្លើយ ថា៖ ‹ស្ដាប់ គឺ ស្ដាប់ បង្គាប់›។ គាត់ ក៏ ក្រោក ឡើង ភ្លាម ហើយ ចង ដៃ ពី ក្រោយ ហើយ ដាក់ ច្រវាក់ ជើង។

32 ណាដាន ក៏ នាំ គាត់ ទៅ ឯ ស្ដេច ហើយ នៅពេលដែល Haiqâr ចូលទៅក្នុងវត្តមានរបស់ស្ដេច គាត់បានគោរពនៅចំពោះគាត់នៅលើដីហើយសូមជូនពរឱ្យស្ដេចមានអំណាចនិងជីវិតជារៀងរហូត។

33 ព្រះរាជា មាន រាជឱង្ការ ថា ឱ ហៃកា លេខាធិការ របស់ ទូលបង្គំ ជា អភិបាល កិច្ចការ របស់ ទូលបង្គំ អធិការបតី ជា អ្នក គ្រប់ គ្រង រដ្ឋ របស់ ទូលបង្គំ សូម ប្រាប់ ទូលបង្គំ នូវ អំពើ អាក្រក់ ដែល ទូលបង្គំ បាន ប្រព្រឹត្ត ចំពោះ ព្រះអង្គ ដែល ព្រះអង្គ បាន ប្រទាន រង្វាន់ មក ទូលបង្គំ ដោយ អំពើ ដ៏ អាក្រក់ នេះ។

៣៤ រួច មក គេ បង្ហាញ សំបុត្រ ដែល សរសេរ នៅ ក្នុង សំបុត្រ របស់ គាត់ និង មាន ត្រា របស់ គាត់។ ហើយនៅពេលដែល Haiqâr ឃើញដូច្នេះ អវយវៈរបស់គាត់បានញ័រ ហើយអណ្ដាតរបស់គាត់ត្រូវបានចងភ្លាមៗ ហើយគាត់មិនអាចនិយាយពាក្យអ្វីបានដោយភ័យខ្លាច។ ប៉ុន្ដែ គាត់ បាន ព្យួរ ក្បាល ទៅ កាន់ ផែនដី ហើយ ជា មនុស្ស ល្ងង់។

៣៥ហើយ កាល ស្ដេច ឃើញ ដូច្នេះ ទ្រង់ មាន ព្រះទ័យ ប្រាកដ ថា របស់ នោះ មក ពី ទ្រង់ ហើយ ទ្រង់ ក៏ ក្រោក ឡើង ភ្លាម បង្គាប់ ពួក គេ ឲ្យ សម្លាប់ ហៃកា ហើយ ឲ្យ វាយ ក ទ្រង់ ដោយ ដាវ នៅ ខាង ក្រៅ ក្រុង។

៣៦ ពេល នោះ ណាដាន ស្រែក ឡើង ថា៖ ‹ឱ ហៃ អើ មុខ ខ្មៅ! តើ ការ ធ្វើ សមាធិ ឬ អំណាច របស់ អ្នក បាន ទទួល ប្រយោជន៍ អ្វី ខ្លះ ក្នុង ការ ធ្វើ កិច្ចការ នេះ ថ្វាយ ស្ដេច?›។

៣៧ អ្នក និទាន រឿង និយាយ ដូច្នេះ។ ហើយ ឈ្មោះ អ្នក កាន់ ដាវ គឺ Abu Samîk។ ស្ដេច មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់ ថា៖ ‹អ្នក កាន់ ដាវ! ចូរ ក្រោក ឡើង ទៅ កាត់ ក របស់ ហៃកា នៅ មាត់ ទ្វារ ផ្ទះ ហើយ បោះ ក្បាល ចេញ ពី ខ្លួន មួយ រយ ហត្ថ»។

38 លោក Haiqar បាន លុត ជង្គង់ នៅ ចំពោះ ព្រះបាទ ស្ដេច ហើយ មាន រាជឱង្ការ ថា៖ «សូម ព្រះករុណា ជា អម្ចាស់ មាន ព្រះជន្ម គង់ នៅ ជា រៀង រហូត! បើអ្នកចង់សម្លាប់ខ្ញុំ សូមអោយបំណងប្រាថ្នារបស់អ្នកបានសំរេច។ ខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំគ្មានកំហុសទេ តែមនុស្សអាក្រក់បែរជានិយាយរឿងអាក្រក់របស់គាត់ទៅវិញ។ យ៉ាង ណា ក៏ ដោយ ឱ ព្រះ អម្ចាស់ អើយ! ខ្ញុំ សូម អង្វរ អ្នក និង មិត្ត ភាព របស់ អ្នក សូម អនុញ្ញាត ឲ្យ អ្នក កាន់ ដាវ ប្រគល់ សព ខ្ញុំ ទៅ អ្នក បម្រើ របស់ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ គេ បញ្ចុះ ខ្ញុំ ហើយ ទុក ឲ្យ បាវ របស់ អ្នក ធ្វើ ជា យញ្ញបូជា របស់ អ្នក»។

39 ស្ដេច ក្រោក ឡើង បង្គាប់ អ្នក ដាវ ឲ្យ ធ្វើ តាម ចិត្ត គាត់។

40 ហើយ គាត់ បាន បញ្ជា ភ្លាម ៗ ទៅ ពួក អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ ឲ្យ យក ហៃកា និង អ្នក កាន់ ដាវ ទៅ ជា មួយ គាត់ ទាំង អាក្រាត ដើម្បី សម្លាប់ គាត់។

41 ហើយនៅពេលដែល Haiqâr ដឹងច្បាស់ថាគាត់នឹងត្រូវគេសម្លាប់ គាត់ក៏ចាត់ទៅប្រពន្ធរបស់គាត់ ហើយនិយាយទៅកាន់នាងថា ‹ ចូរចេញមកជួបខ្ញុំ ហើយអនុញ្ញាតឱ្យមានស្ត្រីព្រហ្មចារីវ័យក្មេងមួយពាន់នាក់នៅជាមួយអ្នក ហើយស្លៀកពាក់ពួកគេនៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយ និង សូត្រ ដើម្បី ឲ្យ គេ យំ ចំពោះ ខ្ញុំ មុន ពេល ខ្ញុំ ស្លាប់។

៤២ ហើយ រៀបចំ តុ សម្រាប់ អ្នក កាន់ ដាវ និង អ្នក បម្រើ របស់ គាត់។ ហើយ លាយ ស្រា ឲ្យ បាន ច្រើន ដើម្បី ឲ្យ ពួក គេ ផឹក។

43 ហើយ នាង បាន ធ្វើ ទាំង អស់ ដែល គាត់ បាន បង្គាប់ នាង។ ហើយ នាង មាន

ប្រាជ្ញា ឆ្លាត វៃ និង មាន ការ ប្រុង ប្រយ័ត្ន។ ហើយនាងបានបង្រួបបង្រួមការគួរសម និងការរៀនសូត្រដែលអាចធ្វើទៅបាន។
៤៤ហើយ ពេល ដែល កង ទ័ព របស់ ស្ដេច និង អ្នក កាន់ ដាវ បាន មក ដល់ នោះ ក៏ រក ឃើញ តុ ដែល បាន រៀប ចំ ជា របៀប ព្រម ទាំង ស្រា និង ស្រា ដ៏ ប្រណិត ហើយ ពួក គេ ចាប់ ផ្ដើម ស៊ី ផឹក រហូត ដល់ ស្រវឹង ស្រា។
45 បន្ទាប់មក Haiqâr បានយកអ្នកកាន់ដាវដាច់ពីក្រុម ហើយនិយាយថា ឱ Abu Samîk អ្នកមិនដឹងទេថា នៅពេលដែល Sarhadum ដែលជាបិតារបស់ Sennacherib ចង់សម្លាប់អ្នក ខ្ញុំបានយកអ្នក ហើយលាក់អ្នកនៅកន្លែងណាមួយរហូតដល់ កំហឹង របស់ ស្ដេច បាន ស្ងប់ ហើយ គាត់ បាន សួរ អ្នក? ៤៦ហើយ ពេល ដែល ខ្ញុំ បាន នាំ អ្នក ចូល ទៅ ក្នុង វត្តមាន របស់ គាត់ គាត់ បាន ត្រេក អរ ចំពោះ អ្នក ហើយ ឥឡូវ នេះ ចូរ នឹក ចាំ ពី សេចក្ដី សប្បុរស ដែល ខ្ញុំ បាន ធ្វើ ដល់ អ្នក។
៤៧ហើយ ខ្ញុំ ដឹង ថា ស្ដេច នឹង ប្រែ ចិត្ត គាត់ អំពី ខ្ញុំ ហើយ នឹង មាន ព្រះ ពិរោធ យ៉ាង ខ្លាំង ចំពោះ ការ ប្រហារ ជីវិត របស់ ខ្ញុំ។
48 ត្បិត ខ្ញុំ មិន មាន កំហុស ទេ ហើយ វា នឹង ក្លាយ ជា ពេល ដែល អ្នក នឹង បង្ហាញ ខ្ញុំ នៅ ចំពោះ មុខ គាត់ នៅ ក្នុង វាំង របស់ គាត់ អ្នក នឹង បាន ជួប នូវ សំណាង ល្អ ហើយ ដឹង ថា ណាដាន កូន ស្រី របស់ ខ្ញុំ បាន បញ្ឆោត ខ្ញុំ ហើយ បាន ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ នេះ មក លើ ខ្ញុំ ហើយ ស្ដេចនឹងប្រែចិត្តពីការសម្លាប់ខ្ញុំ។ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំមានបន្ទប់ក្រោមដីមួយនៅក្នុងសួនច្បារផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងអំពីវាទេ។
៤៩ សូម លាក់ ខ្ញុំ នៅ ក្នុង នោះ ដោយ ការ ដឹង ពី ប្រពន្ធ ខ្ញុំ។ ហើយ ខ្ញុំ មាន ទាសករ ម្នាក់ នៅ ក្នុង គុក ដែល សម នឹង ត្រូវ គេ សម្លាប់។
50 ចូរ នាំ គាត់ ចេញ មក ស្លៀក សម្លៀក បំពាក់ របស់ ខ្ញុំ ហើយ បង្គាប់ ពួក អ្នក បម្រើ ពេល ស្រវឹង ស្រា ឲ្យ សម្លាប់ គាត់។ គេ នឹង មិន ដឹង ថា អ្នក ណា ជា អ្នក សម្លាប់។
51 ហើយ បោះ ក្បាល គាត់ មួយ រយ ហាត្ថ ចេញ ពី ខ្លួន គាត់ ហើយ ប្រគល់ សព គាត់ ទៅ ឲ្យ ពួក បាវ បម្រើ របស់ ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ គេ កប់ វា។ ហើយ អ្នក នឹង បាន ដាក់ ទ្រព្យ សម្បត្តិ ដ៏ ធំ មួយ នៅ ជាមួយ ខ្ញុំ.
៥២ រួច ហើយ អ្នក កាន់ ដាវ ក៏ ធ្វើ តាម ដែល ហៃកា បាន បញ្ជា គាត់ ហើយ គាត់ ចូល ទៅ គាល់ ស្ដេច ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា សូម ឲ្យ ក្បាល ឯង រស់ ជា រៀង រហូត!
53 បន្ទាប់មក ប្រពន្ធរបស់ Haiqâr បានចុះមករកគាត់នៅកន្លែងលាក់កំបាំងរាល់សប្ដាហ៍នូវអ្វីដែលគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គាត់ ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ដឹងអំពីវាក្រៅពីខ្លួននាងផ្ទាល់។
៥៤ហើយ រឿង នោះ ត្រូវ បាន គេ រាយការណ៍ ហើយ និយាយ ដដែលៗ ហើយ បាន ផ្សព្វផ្សាយ ទៅ គ្រប់ ទីកន្លែង នៃ របៀប ដែល Haiqâr the Sage ត្រូវ បាន គេ សម្លាប់ ហើយ បាន ស្លាប់ ហើយ ប្រជាជន ទាំង អស់ នៃ ទីក្រុង នោះ កាន់ ទុក្ខ ចំពោះ គាត់។
55 ហើយ ពួក គេ បាន យំ ហើយ និយាយ ថា ៖ ‹ឱ ហៃ អើ! ហើយសម្រាប់ការរៀនសូត្រ និងការគួរសមរបស់អ្នក! សោក ស្ដា យ ចំពោះ អ្នក និង ចំណេះដឹង របស់ អ្នក ! តើ អ្នក ណា ម្នាក់ ដូច អ្នក អាច រក ឃើញ? ឯណាទៅមានមនុស្សឆ្លាតយ៉ាងនេះ រៀនពូកែ ពូកែគ្រប់គ្រងឲ្យដូចអ្នក ដើម្បីឲ្យគាត់បំពេញកន្លែងរបស់អ្នក?'
៥៦ ប៉ុន្តែ ស្ដេច បាន ប្រែចិត្ត អំពី ហៃកា ហើយ ការ ប្រែចិត្ត របស់ ទ្រង់ បាន ជួយ ទ្រង់ ដោយ ឥត ប្រយោជន៍។
57 រួច គាត់ ហៅ ណាដាន់ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា ចូរ ទៅ យក មិត្តភ័ក្តិ ទៅ ជា មួយ ហើយ ធ្វើ ការ កាន់ ទុក្ខ និង យំ

សោក ចំពោះ លោក Haiqar ពូ របស់ អ្នក ហើ
យ យំ សោក ជំនួស គាត់ តាម ទម្លាប់ ធ្វើ
ជា កិត្តិយស ដល់ ការ ចងចាំ របស់ គាត់។
58 ប៉ុន្តែនៅពេលដែលណាដាន់ ជាមនុស្សល្ងង់ ល្ងង់
ខ្លៅ និងរឹងរូស បានទៅផ្ទះពូរបស់គាត់ គាត់មិនបានយំ
ឬសោកសៅ ឬយំឡើយ ប៉ុន្តែបានប្រមូលផ្តុំមនុស្សដែ
លគ្មានបេះដូង និង ខ្ជិលច្រអូស ហើយចាប់ផ្តើមបរិភោ
គ និងផឹក។
59 ហើយ ណាដាន ចាប់ ផ្តើម ចាប់ ស្រី ប
ម្រើ និង អ្នក បម្រើ ដែល ជា កម្មសិទ្ធិ រប
ស់ ហៃកា ហើយ ចង ពួក គេ ហើយ ធ្វើ ទារុ
ណកម្ម ពួក គេ ហើយ វាយ ដំ ពួក គេ ដោ
យ ទឹក មុខ។
60 ហើយ គាត់ មិន បាន គោរព ប្រពន្ធ រប
ស់ ពូ គាត់ ដែល បាន ចិញ្ចឹម គាត់ ដូច កូ
ន ប្រុស របស់ គាត់ ទេ ប៉ុន្តែ ចង់ ឱ្យ នា
ង ធ្លាក់ ទៅ ក្នុង អំពើ បាប ជាមួយ គាត់។
61 ប៉ុន្តែ Haiqar ត្រូវ បាន គេ កាប់ ទៅ ក្នុង
កន្លែង លាក់ ខ្លួន ហើយ គាត់ បាន ឮ ការ
យំ របស់ អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ និង អ្នក ជិ
ត ខាង របស់ គាត់ ហើយ គាត់ បាន សរសើ
រ តម្កើង ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត គឺ ព្រះ ដ៏
មាន មេត្តា ហើយ អរ ព្រះគុណ ហើយ គាត់
តែង តែ អធិស្ឋាន ហើយ អង្វរ ដល់ ព្រះ
ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត។.
៦២ ហើយ អ្នក កាន់ ដាវ មក ដល់ Haiqâr
ជា ពេល មួយ ពេល ដែល គាត់ នៅ ក
ណ្តាល កន្លែង លាក់ ខ្លួន ហើយ Haiqar បាន ម
ក អង្វរ គាត់។ ហើយ គាត់ បាន ល្ហួង លោ
ម គាត់ ហើយ បាន ជូនពរ គាត់ ឲ្យ រួច ខ្លួន
។
63 ហើយនៅពេលដែលរឿងនេះត្រូវបានរាយការណ៍
នៅក្នុងប្រទេសផ្សេងទៀតថា Haiqâr the Sage ត្រូវបា
នសម្លាប់ ស្តេចទាំងអស់បានសោកសៅ និងមើលងា
យស្តេច Sennacherib ហើយពួកគេបានទួញសោកចំ
ពោះ Haiqâr ដែលជាអ្នកដោះស្រាយរឿងអាសអាភា
ស។

ជំពូកទី 4

"The Riddles of the Sphinx" ។ អ្វី ដែល ពិត
ជា បាន កើត ឡើង ចំពោះ Ahikar ។ ការត្រឡ
ប់មកវិញរបស់គាត់។
១ហើយ កាល ស្តេច ស្រុក អេស៊ីប បាន
ធ្វើ ឲ្យ ប្រាកដ ថា ហៃខារ ត្រូវ គេ ធ្វើ គុ
ត ហើយ នោះ ទ្រង់ ក៏ ក្រោក ឡើង ភ្លាម
ហើយ សរសេរ សំបុត្រ ទៅ ស្តេច សេណាឃេរី
រីប ដោយ រំឭក ដល់ ទ្រង់ នៅ ក្នុង សំបុត្រ
នោះ ‹អំពី សេចក្តី សុខសាន្ត និង សុខភាព កម្លាំង
និង កិត្តិយស ដែល យើង ប្រាថ្នា ជា ពិសេ
ស ចំពោះ ទ្រង់›។ ប្អូន ប្រុស ជា ទី ស្រឡា
ញ់ របស់ ខ្ញុំ ស្តេច Sennacherib។
2 ខ្ញុំចង់សាងសង់ប្រាសាទមួយនៅចន្លោះមេឃ និងផែ
នដី ហើយខ្ញុំចង់ឱ្យអ្នកបញ្ជូនមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា
និងឆ្លាតវៃពីខ្លួនអ្នកមកសាងសង់សម្រាប់ខ្ញុំ ហើយឆ្លើ
យសំណួររបស់ខ្ញុំទាំងអស់ឱ្យខ្ញុំ ហើយដើម្បីឱ្យខ្ញុំមាន
ពន្ធ និង ពន្ធ ផ្ទាល់ ខ្លួន របស់ អាសស៊ើរ រយៈ ពេល បី
ឆ្នាំ ។
៣ បន្ទាប់ មក លោក បាន ផ្សាភ្ជាប់ សំបុត្រ
នោះ ហើយ ផ្ញើ ទៅ លោក Sennacherib។
4 គាត់បានយកវាមកអាន ហើយប្រគល់វាទៅឱ្យស្តេច
និងពួកអភិជននៃនគររបស់គាត់ ហើយពួកគេមានការ
ងឿងឆ្ងល់ និងខ្មាស់អៀន ហើយទ្រង់មានព្រះពិរោធ
ដោយកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង ហើយងឿងឆ្ងល់អំពីរបៀបដែ
លគាត់គួរប្រព្រឹត្ត។
5 រួច មក គាត់ ប្រមូល មនុស្ស ចាស់ អ្នក រៀ
ន អ្នក ប្រាជ្ញ និង ទស្សនវិទូ គ្រូ ទាយ និង ហោ
រា ព្រម ទាំង អស់ អ្នក ដែល នៅ ក្នុង ស្រុ
ក របស់ គាត់ រួច អាន សំបុត្រ នោះ ហើយ
មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គេ ថា “ក្នុង ចំណោម
អ្នក រាល់ គ្នា នឹង មាន អ្នក ណា? ចូរ ទៅ
ឯ ផារ៉ោន ជា ស្តេច ស្រុក អេស៊ីប ហើយ ឆ្លើ
យ សំណួរ របស់ ទ្រង់ ឬ?›។
6 គេ ទូល ព្រះអង្គ ថា៖ ‹ព្រះអម្ចាស់ នៃ យើង!
ដឹង ថា គ្មាន អ្នក ណា នៅ ក្នុង រាជាណាច
ក្រ របស់ អ្នក ដែល ដឹង អំពី សំណួរ ទាំ

ង នេះ ឡើយ លើក លែង តែ Haiqar អ្នក រាជ
ការ និង លេខា របស់ អ្នក។
៧ ប៉ុន្តែ ចំពោះ យើង យើង គ្មាន ជំនាញ ខា
ង នេះ ទេ លើក លែង តែ ណាដាន់ ជា កូ
ន របស់ ប្អូន ស្រី គាត់ ព្រោះ គាត់ បាន ប
ង្រៀន គាត់ នូវ ប្រាជ្ញា និង ការ សិក្សា និង ចំ
ណេះ ដឹង ទាំង អស់ របស់ គាត់។ ចូរ
ហៅ គាត់ មក រក អ្នក ដើម្បី អាច ស្រាយ
ចំណង ដ៏ រឹង ប៉ឹង នេះ បាន»។
៨ ស្តេច ត្រាស់ ហៅ ណាដាន់ ហើយ មាន ប
ន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ ‹មើល សំបុត្រ នេះ ហើ
យ យល់ ថា មាន អ្វី ក្នុង សំបុត្រ នោះ›។
ពេល ណាដាន អាន ហើយ គាត់ ក៏ និយា
យ ថា ឱ លោក ម្ចាស់! តើអ្នកណាអាចសង់ប្រា
សាទនៅចន្លោះមេឃ និងផែនដីបាន?'
៩ហើយ កាល ស្តេច បាន ឮ សុន្ទរកថា រប
ស់ ណាដាន់ នោះ ទ្រង់ សោក ស្តាយ យ៉ាង
ខ្លាំង ហើយ ទ្រង់ បាន ចុះ ពី បល្ល័ង្ក ទៅ អ
ង្គុយ ក្នុង ផេះ ហើយ ចាប់ ផ្តើម យំ ហើយ
យំ សោក ចំពោះ ហៃកា។
១០ ដោយ ពោល ថា ឱ ទុក្ខ ព្រួយ អើយ! អូ
Haiqâr ដែលមិនដឹងពីអាថ៌កំបាំងនិងអាថ៌កំបាំង! វេទ
នា ហើយ ខ្ញុំ សម្រាប់ អ្នក ឱ Haiqâr! ឱ ព្រះ
គ្រូ នៃ ប្រទេស របស់ ទូលបង្គំ និង ជា អ្នក
គ្រប់ គ្រង នគរ របស់ ទូលបង្គំ តើ ទូលបង្គំ
នឹង រក ឃើញ ដូច ព្រះអង្គ នៅ ឯ ណា? ឱ
Haiqar ឱ គ្រូ នៃ ប្រទេស របស់ ខ្ញុំ តើ ខ្ញុំ
ត្រូវ ទៅ កន្លែង ណា ឱ្យ អ្នក? វេទនា ជា
ខ្ញុំ ចំពោះ អ្នក! តើខ្ញុំបំផ្លាញអ្នកដោយរបៀបណា!
ហើយខ្ញុំបានស្តាប់ការនិយាយរបស់ក្មេងល្ងង់ ល្ងង់ខ្លៅ
គ្មានចំណេះដឹង គ្មានសាសនា គ្មានមនុស្សប្រុស។
១១ អេ! ហើយម្តងទៀត Ah សម្រាប់ខ្លួនខ្ញុំ! តើ នរ
ណា អាច ឱ្យ អ្នក មក ឱ្យ ខ្ញុំ គ្រាន់ តែ
ម្តង ឬ យក ពាក្យ ថា Haiqâr នៅ រស់? ហើ
យ ខ្ញុំ នឹង ឲ្យ គាត់ ពាក់ កណ្តាល នៃ នគ
រ របស់ ខ្ញុំ។
១២ តើនេះមកពីណាចំពោះខ្ញុំ? អា ហៃកា! ដើម្បី
ឲ្យ ខ្ញុំ បាន ឃើញ អ្នក មួយ ភ្លែត ដើម្បី
ឲ្យ ខ្ញុំ បាន មើល មុខ អ្នក ហើយ រីក រា
យ ក្នុង ចិត្ត។
១៣ អេ! ឱ ទុក្ខ ព្រួយ របស់ អ្នក គ្រប់ ពេ
ល វេលា ! អូ ហៃកា តើខ្ញុំសម្លាប់អ្នកដោយរបៀប
ណា! ហើយខ្ញុំមិននៅចាំរឿងរបស់អ្នកទេ រហូតទាល់តែ
ខ្ញុំបានឃើញការបញ្ចប់នៃរឿងនេះ។
១៤ ស្តេច ទ្រង់ យំ ទាំង យប់ ទាំង ថ្ងៃ។ ពេ
ល ដែល អ្នក កាន់ ដាវ ឃើញ ព្រះពិរោធ រ
បស់ ស្តេច និង ទុក្ខ ព្រួយ ចំពោះ ហៃកា
នោះ ចិត្ត របស់ គាត់ ក៏ ស្រទន់ មក រក
គាត់ ហើយ គាត់ ចូល ទៅ គាល់ ទ្រង់ ហើ
យ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖
១៥ ឱ លោក ម្ចាស់! សូម បង្គាប់ អ្នក បម្រើ រ
បស់ ទ្រង់ ឲ្យ កាត់ ក្បាល ទូលបង្គំ។ ស្តេច
មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់ ថា៖ ‹វេទនា ដល់ អ្ន
ក អាប៊ូ សាមិក តើ ឯង មាន កំហុស អ្វី?›។
១៦ ហើយ អ្នក កាន់ ដាវ និយាយ ទៅ គា
ត់ ថា៖ ‹ឱ ម្ចាស់ អើយ! ខ្ញុំ បម្រើ ណា ដែ
ល ប្រព្រឹត្ត ផ្ទុយ នឹង ពាក្យ របស់ ម្ចាស់ ត្រូ
វ សម្លាប់ ហើយ ខ្ញុំ បាន ប្រព្រឹត្ត ផ្ទុយ នឹង
បញ្ជា របស់ លោក»។
១៧ ស្តេច មាន រាជឱង្ការ ទៅ កាន់ លោក។ «
វេទនា ដល់ អ្នក ឱ Abu Samîk តើ អ្នក បាន
ប្រព្រឹត្ត អ្វី ដែល ផ្ទុយ នឹង ការ បញ្ជា រប
ស់ ខ្ញុំ?
១៨ អ្នក កាន់ ដាវ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់
ថា៖ ‹ឱ លោក ម្ចាស់! អ្នកបានបញ្ជាឱ្យខ្ញុំសម្លាប់
Haiqâr ហើយខ្ញុំដឹងថា អ្នកនឹងប្រែចិត្តចំពោះគាត់ ហើ
យថាគាត់បានធ្វើខុស ហើយខ្ញុំបានលាក់គាត់នៅកន្លែ
ងជាក់លាក់មួយ ហើយខ្ញុំបានសម្លាប់អ្នកបំរើរបស់គាត់
ម្នាក់ ហើយឥឡូវនេះគាត់មានសុវត្ថិភាពនៅក្នុង បើ
ឯង បញ្ជា អញ អញ នឹង នាំ វា មក ឯង›។
១៩ហើយ ស្តេច មាន បន្ទូល ទៅ គាត់។ «វេទ
នា ដល់ អ្នក ឱ Abu Samîk! អ្នក បាន ចំអក
ឲ្យ ខ្ញុំ ហើយ ខ្ញុំ ជា ម្ចាស់ របស់ អ្នក»។
20 ហើយ អ្នក កាន់ ដាវ និយាយ ទៅ គាត់
ថា អត់ ទេ ឱ លោក ម្ចាស់ អើយ! Haiqâr មាន
សុវត្ថិភាព និងរស់រានមានជីវិត។

21 កាល ស្ដេច បាន ឮ ព្រះបន្ទូល នោះ ទ្រ
ង់ មាន ព្រះហឫទ័យ ជាក់ ជា មិន ខាន ហើ
យ ព្រះភក្ត្រ ទ្រង់ ក៏ ហែល ទៅ ហើយ ទ្រ
ង់ ក៏ ដួល ដោយ អំណរ ហើយ ទ្រង់ បង្គា
ប់ គេ ឲ្យ នាំ ក្រុង ហៃកា។
២២ គាត់ និយាយ ទៅ អ្នក កាន់ ដាវ ថា៖ «អ្ន
ក បម្រើ ដែល ទុក ចិត្ត អើយ! ប្រសិន បើ
សម្ដី របស់ អ្នក ពិត នោះ ខ្ញុំ នឹង លើក ត
ម្កើង អ្នក ហើយ លើក តម្កើង កិត្តិយស រប
ស់ អ្នក លើស ពី មិត្តភ័ក្តិ ទាំង អស់ រប
ស់ អ្នក»។
23 អ្នក កាន់ ដាវ ក៏ ដើរ ទៅ ដោយ រីក រា
យ រហូត ដល់ ផ្ទះ របស់ ហៃកា។ រួច គាត់
បើក ទ្វារ កន្លែង លាក់ ខ្លួន ហើយ ចុះ ទៅ
ឃើញ ហៃកា កំពុង អង្គុយ សរសើរ តម្កើង
ព្រះ ហើយ អរ ព្រះគុណ ទ្រង់។
24 ហើយ គាត់ ស្រែក ទៅ គាត់ ដោយ និ
យាយ ថា : ឱ Haiqar , ខ្ញុំ នាំ មក នូវ
សេចក្ដី អំណរ និង សុភមង្គល និង ការ រីករា
យ ដ៏ អស្ចារ្យ បំផុត !
25 លោក Haiqar និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ថា
តើ មាន ដំណឹង អ្វី ដែល លោក Abu Samîk?
ហើយ គាត់ បាន ប្រាប់ គាត់ ទាំងអស់ អំ
ពី ផារ៉ោន តាំង ពី ដើម ដល់ ចប់ ។ បន្ទា
ប់ មកគាត់ ក៏ នាំ គាត់ ទៅ គាល់ ស្ដេច។
26 ហើយ កាល ស្ដេច ទត មើល គាត់ នោះ
ទ្រង់ ទត ឃើញ គាត់ ក្នុង ស្ថានភាព ចង់
បាន ហើយ សក់ របស់ គាត់ បាន ដុះ វែង
ដូច សត្វ សាហាវ ហើយ ក្រចក របស់ គាត់
ដូច ជា ក្រញាំ របស់ ឥន្ទ្រី ហើយ រូប កាយ
របស់ គាត់ ប្រឡាក់ ដោយ ធូលី ដី។ ពណ៌
នៃ មុខ របស់ គាត់ បាន ផ្លាស់ ប្ដូ រ និង រ
សាត់ បាត់ ហើយ ឥឡូវ នេះ ដូច ជា ផេះ។
២៧ ពេល ស្ដេច ទត ឃើញ គាត់ ទ្រង់ ព្រួ
យ ព្រះហឫទ័យ នឹង គាត់ ហើយ ក្រោក ឡើ
ង ភ្លាម ហើយ ឱប គាត់ ហើយ ថើប គាត់ រួ
ច ស្រក់ ទឹក ភ្នែក ហើយ មាន ប្រសាសន៍
ថា៖ «សរសើរ តម្កើង ព្រះ! អ្នកណានាំអ្នកមកខ្ញុំវិ
ញ»។

28 បន្ទាប់មក គាត់ បាន លួង លោម គាត់ ហើ
យ លួង លោម គាត់។ គាត់ ដោះ អាវ រប
ស់ គាត់ ទៅ ពាក់ លើ អ្នក កាន់ ដាវ ហើ
យ មាន ចិត្ត សប្បុរស ចំពោះ គាត់ ហើយ
បាន ផ្តល់ ទ្រព្យ សម្បត្តិ ដ៏ ច្រើន ដល់ គា
ត់ហើយ ធ្វើ ឲ្យ ហៃកា បាន សម្រាក។
29 លោក Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់
ស្ដេច ថា៖ «សូម ព្រះករុណា ជា អម្ចាស់ មា
ន ព្រះជន្ម គង់ នៅ ជា រៀង រហូត! នេះ
ជា អំពើ របស់ កូន ចៅ ក្នុង លោក។ ខ្ញុំ បា
ន ដាំ ដើម ត្នោត មួយ ដើម ដែល ខ្ញុំ អា
ច ពឹង លើ វា បាន ហើយ វា បាន បត់
ទៅ ម្ខាងហើយ បោះ ខ្ញុំ ចុះ។
30 ប៉ុន្តែ ឱ ព្រះអម្ចាស់ អើយ! តាំង ពី ខ្ញុំ បា
ន លេច មក មុខ អ្នក ហើយ កុំ ឲ្យ ខ្វល់
ខ្វាយ នឹង អ្នក! ព្រះរាជា មាន រាជឱង្ការ ទៅ
កាន់ គាត់ ថា៖ «សូម ព្រះ ពរ ព្រះ ដែល ប
ង្ហាញ ព្រះហឫទ័យ មេត្តា ករុណា ហើយ ជ្រា
ប ថា អ្នក បាន ប្រព្រឹត្ត ខុស ហើយ បាន
សង្គ្រោះ អ្នក ហើយ រំដោះ អ្នក រួច ពី ការ
សម្លាប់។
31 ប៉ុន្តែ ចូរ ទៅ ងូត ទឹក ក្ដៅ ឧណ្ហៗ ហើយ
កោរ សក់ ហើយ កាត់ ក្រចក ហើយ ប្ដូរ ស
ម្លៀក បំពាក់ ហើយ កំដរ ខ្លួន ឯង អស់ រ
យៈ ពេល សែសិប ថ្ងៃ ដើម្បី ឲ្យ អ្នក បាន
ប្រព្រឹត្ត ល្អ ចំពោះ ខ្លួន ឯង និង កែ លម្អ
ស្ថានភាព និង ពណ៌ មុខ របស់ អ្នក។ អាចត្រឡ
ប់មករកអ្នកវិញបាន។'
32 ព្រះរាជា ដោះ អាវ វែង របស់ ព្រះអង្គ ចេ
ញ មក ពាក់ លើ ក្រុង Haiqar ហើយ
Haiqar បាន អរ ព្រះ គុណ ព្រះជាម្ចាស់ ហើ
យ គោរព ប្រតិបត្តិ តាម ស្ដេច រួច ចាក ចេ
ញ ទៅ កាន់ លំនៅ របស់ ព្រះអង្គ ដោយ រី
ករាយ និង សប្បាយ រីក រាយ សរសើរ តម្កើ
ង ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត។
33 ហើយ ប្រជាជន ក្នុង គ្រួសារ របស់ គាត់
បាន អរ សប្បាយ ជា មួយ នឹង គាត់ ហើ
យ មិត្ត ភក្តិ របស់ គាត់ និង អស់ អ្នក ដែ

ល បាន ឮ ថា គាត់ មាន ជីវិត ក៏ រីករា
យ ដែរ។

ជំពូកទី 5

អក្សរនៃ "riddles" ត្រូវបានបង្ហាញដល់ Ahikar ។ ក្មេងប្រុសនៅលើសត្វឥន្ទ្រី។ ការជិះ "យន្តហោះ" ដំបូង។ ទៅអេហ្ស៊ីប។ អដ្ឋកថា ជាអ្នក មាន ប្រាជ្ញា ក៏ មាន សតិ។ (ខ ២៧)។

1 ហើយ គាត់ បាន ធ្វើ តាម បញ្ជា របស់ គាត់, ហើយ បាន សម្រាក សម្រាប់ សែសិប ថ្ងៃ.

2 រួច គាត់ ស្លៀក ពាក់ ជា ខ្មៅ ហើយ ឡើង ជិះ ទៅ គាល់ ស្តេច ដោយ មាន អ្នក បម្រើ នៅ ពី ក្រោយ ហើយ នៅ ចំពោះ មុខ ទ្រង់ ទាំង អរ សប្បាយ រីករាយ។

៣ ប៉ុន្តែ ពេល ណាដាន់ ជា កូន របស់ ប្អូនស្រី គាត់ បាន ដឹង ថា កំពុង កើត ឡើង នោះ ការ ភ័យ ខ្លាច បាន ចាប់ គាត់ ហើយ ភ័យ ខ្លាច ហើយ គាត់ មាន ការ ងឿងឆ្ងល់ ដោយ មិន ដឹង ថា ត្រូវ ធ្វើ យ៉ាង ណា។

4 កាល លោក ហៃកា ឃើញ ដូច្នោះ ហើយ នោះ ក៏ ចូល ទៅ ក្នុង ព្រះ វត្តមាន របស់ ស្តេច ហើយ ជម្រាប សួរ ហើយ ទ្រង់ ក៏ ត្រឡប់ ទៅ វិញ ហើយ ឲ្យ ទ្រង់ អង្គុយ នៅ ខាង ទ្រង់ ដោយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា

'ឱ Haiqâr ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំ! សូម ក្រឡេក មើល សំបុត្រ ទាំង នេះ ដែល ស្តេច ស្រុក អេស៊ីប ធ្វើ មក យើង បន្ទាប់ ពី បាន ឮ ថា អ្នក ត្រូវ គេ ធ្វើ គុត។

5 គេ បាន ញុះញង់ ហើយ យក ឈ្នះ យើង ហើយ ប្រជាជន នៃ ប្រទេស របស់ យើង ជា ច្រើន បាន ភៀស ខ្លួន ទៅ ស្រុក អេស៊ីប ដោយ ព្រោះ ខ្លាច ពន្ធ ដែល ស្តេច អេស៊ីប បាន បញ្ជូន មក ទាមទារ ពី យើង។

6 បន្ទាប់មក Haiqâr យកសំបុត្រនោះមកអាន ហើយយល់ខ្លឹមសាររបស់វា។

៧ បន្ទាប់មក គាត់ ទូល ស្តេច។ 'កុំ ខឹង លោក ម្ចាស់! យើង នឹង ទៅ ស្រុក អេស៊ីប ហើយ យើង នឹង ប្រគល់ ចម្លើយ ទៅ ព្រះចៅផារ៉ោន ហើយ ខ្ញុំ នឹង បង្ហាញ សំបុត្រ នេះ ដល់ គាត់ ហើយ ខ្ញុំ នឹង ឆ្លើយ តប ទៅ គាត់ អំពី ពន្ធ ហើយ យើង នឹង ចាត់ អ្នក ដែល រត់ ចោល ទាំង អស់ មក វិញ។ យើង នឹង ធ្វើ ឲ្យ ខ្មាំង សត្រូវ របស់ អ្នក អាម៉ាស់ ដោយ មាន ជំនួយ ពី ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត និង ដើម្បី សុភមង្គល នៃ រាជាណាចក្រ របស់ អ្នក»។

៨ហើយ កាល ស្តេច បាន ឮ សុន្ទរកថា នេះ ពី ក្រុង ហៃកា នោះ ទ្រង់ ត្រេក អរ ដោយ សេចក្តី អំណរ ជា ខ្លាំង ហើយ ចិត្ត ទ្រង់ បាន រីក ឡើង ហើយ ទ្រង់ សម្តែង ការ ពេញ ចិត្ត ដល់ ទ្រង់។

9 ហើយ Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ស្តេច ថា : : "សូម ឱ្យ ខ្ញុំ ពន្យារ ពេល សែសិប ថ្ងៃ ដើម្បី ឱ្យ ខ្ញុំ អាច ពិចារណា សំណួរ នេះ និង គ្រប់ គ្រង វា " ។ ហើយស្តេចបានអនុញ្ញាត។

10 លោក Haiqar ចូល ទៅ ក្នុង លំនៅ របស់ លោក ហើយ លោក បញ្ជា អោយ អ្នក បរបាញ់ ចាប់ សត្វ ឥន្ទ្រី ពីរ ក្បាល មក ឲ្យ លោក ហើយ ចាប់ បាន យក មក ជូន លោក ហើយ លោក បាន បញ្ជា អោយ អ្នក តម្បាញ ចង ខ្សែ កប្បាស ពីរ ខ្សែ សម្រាប់ លោក។ ប្រវែង ពីរ ពាន់ ហត្ថ ហើយ គាត់ បាន ឲ្យ ជាង ឈើ នាំ មក ហើយ បញ្ជា ឲ្យ ធ្វើ ប្រអប់ ធំ ពីរ ហើយ គេ ធ្វើ ដូច្នេះ។

11 រួច គាត់ យក ក្មេង តូច ពីរ នាក់ ទៅ បូជា កូន ចៀម ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ ហើយ ឲ្យ សត្វ ឥន្ទ្រី និង កូន ប្រុស ទាំង នោះ ជិះ លើ ខ្នង ឥន្ទ្រី ហើយ គាត់ ចង វា ដោយ ខ្សែ ចង នឹង ជើង សត្វឥន្ទ្រី ហើយឱ្យវាឡើងលើបន្តិចម្តងៗ រៀងរាល់ថ្ងៃ ចំងាយដប់ហត្ថ រហូតដល់វាធំឡើង ហើយបានទទួលការអប់រំ។ ហើយពួកគេបានក្រោកឡើងគ្រប់ខ្សែប្រវែងរហូតដល់ពួកគេឡើងដល់

មេឃ។ ក្មេងប្រុសនៅលើខ្នងរបស់ពួកគេ។ បន្ទាប់មក
គាត់បានទាញពួកគេមកខ្លួនឯង។
12 ហើយ នៅពេលដែល Haiqar ឃើញ ថា បំណ
ង ប្រាថ្នា របស់ គាត់ បាន សម្រេច នោះ គា
ត់ បាន បង្គាប់ ពួក ក្មេង ប្រុស ថា ពេល ដែ
ល ពួក គេ បាន កើត ឡើង លើ មេឃ ពួ
ក គេ ត្រូវ ស្រែក ថា:
១៣ ចូរ យក ដីឥដ្ឋ និង ថ្ម មក យើង ដើម្បី
សង់ ប្រាសាទ ថ្វាយ ស្ដេច ផារ៉ោន ដ្បិត យើ
ង នៅ ទំនេរ។
14 ហើយ Haiqâr មិនដែលបានបញ្ចប់ការបង្ហាត់បង្រៀ
នពួកគេ និងអនុវត្តពួកគេឡើយ រហូតទាល់តែពួកគេ
ឈានដល់ចំណុចដែលអាចធ្វើបាន (នៃជំនាញ)។
15 រួច ចាក ចេញ ពី ពួក គាត់ ចូល ទៅ គា
ល់ ស្ដេច ហើយ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា ឱ លោក ម្ចាស់! ការងារត្រូវបានបញ្ចប់តាមបំ
ណងប្រាថ្នារបស់អ្នក។ ចូរ ក្រោក ឡើង ជា មួ
យ ខ្ញុំ ដើម្បី បង្ហាញ ការ អស្ចារ្យ ដល់ អ្នក›។
16 ដូច្នេះ ស្ដេច ក៏ ក្រោក ឡើង អង្គុយ ជា មួ
យ នឹង ហៃកា ហើយ យាង ទៅ កន្លែង ធំ
មួយ ហើយ ចាត់ ឲ្យ នាំ ឥន្ទ្រី និង ក្មេង ប្រុ
ស មក ហើយ Haiqar បាន ចង វា ហើយ ឲ្យ
វា ចុះ ទៅ លើ អាកាស អស់ មួយ ខ្សែ ហើ
យ គេ ចាប់ ផ្ដើម ស្រែក ឡើង ដូច ជា គាត់
បានបង្រៀនពួកគេ។ បន្ទាប់ មក គាត់ ទាញ ពួ
ក វា មក ដាក់ នៅ កន្លែង គេ។
17 ស្ដេច និង អ្នក ដែល នៅ ជា មួយ ទ្រ
ង់ ងឿង ឆ្ងល់ យ៉ាង ខ្លាំង ស្ដេច ក៏ ថើប ហៃ
កា នៅ កណ្ដាល ភ្នែក ហើយ មាន ព្រះបន្ទូ
ល ទៅ គាត់ ថា ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ដ
ឱ សម្លាញ់ អើយ! ឱ មោទនភាព នៃ នគរ រប
ស់ ខ្ញុំ! ទៅ ស្រុក អេស៊ីប ហើយ ឆ្លើយ សំណួ
រ របស់ ផារ៉ោន ហើយ យក ឈ្នះ គាត់ ដោ
យ កម្លាំង នៃ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត›។
18 បន្ទាប់ មក គាត់ បាន លា គាត់ ហើយ
នាំ កង ទ័ព របស់ គាត់ ព្រម ទាំង ក្រុម យុវ
ជន និង ឥន្ទ្រី ចេញ ទៅ កាន់ លំនៅ របស់
អេស៊ីប។ លុះ ទៅ ដល់ ហើយ ក៏ បែរ ទៅ
ស្រុក ស្ដេច។
19 កាល ប្រជាជន អេស៊ីព្ទ បាន ដឹង ថា សេ
ណាគារីប បាន ចាត់ មនុស្ស ម្នាក់ ក្នុង ក្រុ
ម ប្រឹក្សា ឯក ជន របស់ គាត់ ឲ្យ ទៅ ពិ
ភាក្សា ជា មួយ នឹង ផារ៉ោន ហើយ ឆ្លើយ នឹ
ង សំណួរ របស់ គាត់ នោះ គេ ក៏ នាំ ដំណឹ
ង នោះ ទៅ ថ្វាយ ស្ដេច ផារ៉ោន ហើយ គា
ត់ ក៏ ចាត់ ក្រុម ប្រឹក្សា ឯក ជន របស់ គា
ត់ ឲ្យ នាំ គាត់ មក ចំពោះ មុខ គាត់។.
20 ហើយ គាត់ បាន ចូល ទៅ ក្នុង វត្តមាន
របស់ ផារ៉ោន, ហើយ បាន គោរព ដល់ គាត់
ដូច ជា សម នឹង ធ្វើ ចំពោះ ស្ដេច។
21 ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា : ឱ ព្រះ ករុណា ជា អម្ចាស់ ! ស្ដេច
Sennacherib សូម សាទរ អ្នក ដោយ សន្តិភាព
និង កម្លាំង និង កិត្តិយស ជា បរិបូរ។
២២ហើយ គាត់ បាន ចាត់ ខ្ញុំ ដែល ជា ខ្ញុំ
បម្រើ ម្នាក់ របស់ គាត់ មក ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ឆ្លើ
យ នឹង សំណួរ របស់ អ្នក ហើយ អាច បំពេ
ញ តាម បំណង ប្រាថ្នា របស់ អ្នក ដ្បិត អ្ន
ក បាន ចាត់ អ្នក ឲ្យ ទៅ ស្វែង រក ពី
ព្រះ អម្ចាស់ នៃ ខ្ញុំ ដែល នឹង សង់ ប្រាសា
ទ មួយ នៅ ចន្លោះ ស្ថានសួគ៌ និងផែនដី។
២៣ហើយ ខ្ញុំ ដោយ ជំនួយ ពី ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់
ខ្ពស់ បំផុត និង ព្រះ គុណ ដ៏ ថ្លៃ ថ្នូរ រប
ស់ អ្នក និង អំណាច នៃ ព្រះ អម្ចាស់ រប
ស់ ខ្ញុំ ស្ដេច នឹង សង់ វា សម្រាប់ អ្នក តា
ម ការ ចង់ បាន។
24 ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ អើយ! អ្វីដែលអ្នកបាននិយាយ
នៅក្នុងវាអំពីពន្ធនៃប្រទេសអេហ្ស៊ីបអស់រយៈពេលបីឆ្នាំ
- ឥឡូវនេះស្ថេរភាពនៃនគរមួយគឺយុត្តិធម៌យ៉ាងតឹងរ៉ឹង
ហើយប្រសិនបើអ្នកឈ្នះហើយដៃរបស់ខ្ញុំគ្មានជំនាញ
ក្នុងការឆ្លើយទៅអ្នកទេនោះស្ដេចរបស់ខ្ញុំនឹងបញ្ជូនអ្នក
ទៅ ពន្ធដែលអ្នកបានលើកឡើង។
25 ហើយ ប្រសិនបើ ខ្ញុំ នឹង ឆ្លើយ ទៅ អ្នក
នៅ ក្នុង សំណួរ របស់ អ្នក នោះ វា នឹង
នៅ តែ សម្រាប់ អ្នក ដើម្បី ធ្វើ អ្វី ដែល អ្ន
ក បាន និយាយ ទៅ កាន់ ព្រះ ជា អម្ចា
ស់ របស់ ខ្ញុំ ។

26 កាល ព្រះចៅ ផារ៉ោន បាន ឮ ព្រះបន្ទូល
នោះ ទ្រង់ ឆ្ងល់ ហើយ ងឿង ឆ្ងល់ ចំពោះ សេរី
ភាព នៃ អណ្តាត របស់ ទ្រង់ និង ភាព រីករា
យ នៃ ការ និយាយ របស់ ទ្រង់។
២៧ ស្តេច ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់
ថា៖ «អ្នក អើយ! តើអ្នកឈ្មោះអ្វី?' លោក មាន ប្រ
សាសន៍ ថា៖ ‹អ្នក បម្រើ របស់ លោក គឺ អប៊ី
គីម ហើយ ខ្ញុំ ជា ស្រមោច តូច មួយ នៃ
ស្រមោច របស់ ស្តេច Sennacherib»។
28 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់
ថា៖ «តើ ម្ចាស់ របស់ អ្នក គ្មាន នរណា មា
ន ឋានៈ ខ្ពង់ ខ្ពស់ ជាង អ្នក ទេ ដែល គា
ត់ បាន ចាត់ ស្រមោច តូច មួយ មក ខ្ញុំ ដើ
ម្បី ឆ្លើយ តប នឹង ខ្ញុំ?
២៩ ហៃឃើរ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «
បពិត្រ ព្រះករុណា ជា អម្ចាស់! ខ្ញុំ សូម ថ្វា
យ ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ បា
ន សម្រេច នូវ អ្វី ដែល មាន ក្នុង គំនិត រ
បស់ អ្នក ដ្បិត ព្រះ ទ្រង់ គង់ ជា មួយ នឹ
ង អ្នក ទន់ ខ្សោយ ដើម្បី ឲ្យ ទ្រង់ ធ្វើ ឲ្យ
អ្នក ខ្លាំង វង្វេង បាន។
30 ព្រះចៅ ផារ៉ោន បង្គាប់ ឲ្យ រៀបចំ ទី លំ
នៅ សម្រាប់ អប៊ីគីម ហើយ ផ្គត់ផ្គង់ អាហារ សា
ច់ ភេសជ្ជៈ និង អ្វីៗ ទាំង អស់ ដែល លោក
ត្រូវ ការ ដល់ លោក។
31 ហើយនៅពេលដែលវាត្រូវបានបញ្ចប់ បីថ្ងៃក្រោយម
ក ផារ៉ោនបានស្លៀកសម្លៀកបំពាក់ពណ៌ស្វាយ និងព
ណ៌ក្រហម ហើយអង្គុយលើបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់ ហើយពួ
កអ្នកជំនិតរបស់ទ្រង់ និងពួកអ្នកធំនៃនគរទ្រង់បានឈ
រដោយដៃរបស់ពួកគេឆ្លង ជើងរបស់ពួកគេនៅជិតគ្នា
ហើយក្បាលរបស់ពួកគេបានឱនចុះ។
32 ព្រះចៅ ផារ៉ោន ចាត់ គេ ឲ្យ ទៅ យក
លោក អប៊ីគីម ហើយ ពេល ថ្វាយ បង្គំ លោ
ក ហើយ នោះ លោក បាន គោរព កោត ខ្លា
ច លោក ហើយ ថើប ដី នៅ ចំពោះ មុខ
លោក។
33 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់
ថា៖ «ឱ អប៊ីគីម តើ ខ្ញុំ ដូច អ្នក ណា? ហើយ
ពួក អភិជន នៃ រាជាណាចក្រ របស់ ខ្ញុំ តើ ពួ
ក គេ ដូច អ្នក ណា?›។
34 ហើយ Haiqar និយាយ ទៅ កាន់ គាត់
ថា : ឱ លោក ម្ចាស់ នៃ ញាតិ សន្តាន រប
ស់ ខ្ញុំ អ្នក គឺ ដូច ជា រូប ព្រះ Bel ហើយ
ពួក អភិជន នៃ នគរ របស់ អ្នក គឺ ដូច
ជា អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ ។
35 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ ‹ចូ
រ ទៅ ហើយ ត្រឡប់ មក វិញ នៅ ថ្ងៃ ស្អែ
ក›។ ដូច្នេះ Haiqar បាន ទៅ តាម ស្តេច ផារ៉ោ
ន បាន បង្គាប់ គាត់។
36 ហើយ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ហៃកា បាន ចូល
ទៅ គាល់ ព្រះចៅ ផារ៉ោន ហើយ គោរព ប្រតិ
បត្តិ ហើយ ឈរ នៅ ចំពោះ មុខ ស្តេច។ ព្រះ
ចៅ ផារ៉ោន ស្លៀក ពាក់ ពណ៌ ក្រហម ហើ
យ ពួក អភិជន ស្លៀក ពាក់ ពណ៌ ស។
37 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់
ថា៖ «អប៊ីគីម តើ ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា? ហើយ ពួ
ក អភិជន នៃ រាជាណាចក្រ របស់ ខ្ញុំ តើ ពួ
ក គេ ដូច អ្នក ណា?›។
៣៨ លោក អប៊ីគីម ទូល ថា៖ «លោក ម្ចាស់! ទ្រ
ង់ដូចជាព្រះអាទិត្យ ហើយអ្នកបំរើរបស់ទ្រង់ដូចជាធ្នឹមរ
បស់វា»។ ផារ៉ោន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា៖ ‹ចូរ ទៅ ឯ លំនៅ របស់ អ្នក ហើយ ម
ក នៅ ថ្ងៃ ស្អែក ចុះ›។
39 ព្រះចៅ ផារ៉ោន បង្គាប់ ឲ្យ គេ ស្លៀក
ស សុទ្ធ ហើយ ផារ៉ោន ក៏ ស្លៀក ពាក់ ដូច
គេ ហើយ គង់ លើ បល្ល័ង្ក ហើយ ទ្រង់ បង្គា
ប់ គេ ឲ្យ ទៅ យក ហៃកា។ ហើយគាត់បានចូ
លទៅអង្គុយនៅមុខគាត់។
40 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់
ថា៖ «ឱ អប៊ីគីម តើ ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា? ហើយពួក
អភិជនរបស់ខ្ញុំ តើពួកគេដូចអ្នកណា?
៤១ លោក អប៊ីគីម ពោល ទៅ កាន់ លោក
ថា៖ «លោក ម្ចាស់! អ្នកប្រៀបដូចជាព្រះច័ន្ទ ហើយពួ
កអភិជនរបស់អ្នកប្រៀបដូចជាភព និងផ្កាយទាំងឡា
យ។ ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ គា
ត់ ថា៖ ‹ចូរ ទៅ ហើយ ស្អែក អ្នក នៅ ទី
នេះ›។

42 បន្ទាប់មក ព្រះចៅផារ៉ោនបានបង្គាប់អ្នកបំរើរបស់
ទ្រង់ឱ្យស្លៀកពាក់អាវផាយនៃពណ៌ផ្សេងៗ ហើយផា
រ៉ោនបានពាក់អាវក្រោះពណ៌ក្រហម ហើយគង់លើបល្ល័
ង្ករបស់ទ្រង់ ហើយបង្គាប់ឱ្យពួកគេទៅយកអប៊ីគីមមក
។ព្រះអង្គ យាង ចូល ទៅ ថ្វាយបង្គំ ព្រះអង្គ។
43 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ថា : ឱ អប៊ីគី
ម តើ ខ្ញុំ ដូច អ្នក ណា ? ហើយ កង ទ័
ព របស់ ខ្ញុំ តើ ពួក គេ ដូច អ្នក ណា?›។
ហើយ គាត់ និយាយ ថា : ឱ លោក ម្ចាស់ !
អ្នកប្រៀបដូចជាខែមេសា ហើយកងទ័ពរបស់អ្នកប្រៀ
បដូចជាផ្ការបស់វា។
44 កាល ស្ដេច បាន ឮ ដូច្នោះ ទ្រង់ ត្រេក អ
រ ជា ខ្លាំង ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា ឱ អ័ប៊ី
កម! ជាលើកដំបូងដែលអ្នកបានប្រៀបធៀបខ្ញុំទៅនឹងរូ
បព្រះ Bel និងពួកអភិជនរបស់ខ្ញុំទៅនឹងអ្នកបំរើរបស់
គាត់។
45 ហើយ ជា លើក ទី ពីរ ដែល អ្នក បា
ន ប្រៀបធៀប ខ្ញុំ ទៅ នឹង ព្រះអាទិត្យ ហើ
យ ពួក អភិជន របស់ ខ្ញុំ ទៅ នឹង ពន្លឺ ថ្ងៃ
។
46 ហើយ ជា លើក ទី បី ដែល អ្នក បាន
ប្រៀបធៀប ខ្ញុំ ទៅ នឹង ព្រះ ច័ន្ទ និង ពួក
អភិជន របស់ ខ្ញុំ ទៅ នឹង ភព និង ផ្កាយ។
៤៧ ហើយ ជា លើក ទី បួន ដែល អ្នក បា
ន ប្រៀបធៀប ខ្ញុំ ទៅ នឹង ខែ មេសា ហើ
យ ពួក អភិជន របស់ ខ្ញុំ ចំពោះ ផ្កា រប
ស់ វា។ ប៉ុន្តែ ឥឡូវ នេះ ឱ Abiqâm! សូម ប្រា
ប់ ទូលបង្គំ ផង ស្ដេច Sennacherib ម្ចាស់ រប
ស់ ព្រះអង្គ ជា អ្នក ណា? ហើយ ពួក អភិជ
ន របស់ គាត់ ដូច អ្នក ណា?›។
48 ហើយ Haiqar បាន បន្លឺ ឡើង ដោយ សំឡេ
ង យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ បាន និយាយ ថា : ‹
កុំ ឲ្យ ឆ្ងាយ ពី ខ្ញុំ ដើម្បី និយាយ អំពី ព្រះ
អម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ហើយ អ្នក អង្គុយ លើ បល្ល័
ង្ក របស់ អ្នក”។ ប៉ុន្តែ ចូរ ក្រោក ឡើង ចុះ ដើ
ម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ប្រាប់ អ្នក ថា តើ ស្ដេច របស់
ខ្ញុំ ជា អ្នក ណា ហើយ ជា អ្នក ណា ដែ
ល ជា អ្នក មាន ឋានៈ ដូច ជា អ្នក ណា?

៤៩ ហើយ ផារ៉ោន បាន ងឿង ឆ្ងល់ ដោយ
សេរីភាព នៃ អណ្ដាត របស់ ទ្រង់ និង ភាព
ក្លាហាន ក្នុង ការ ឆ្លើយ តប។ ពេល នោះ ព្រះ
ចៅ ផារ៉ោន ក៏ ក្រោក ឡើង ពី បល្ល័ង្ក
ទៅ ឈរ នៅ ចំពោះ មុខ Haiqar ហើយ មា
ន បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ ‹ចូរ ប្រាប់ ខ្ញុំ ឥឡូ
វ នេះ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ យល់ ថា តើ ស្ដេច រប
ស់ អ្នក មាន ឋានៈ ដូច នរណា និង ពួក អ
ភិជន របស់ ទ្រង់ ដូច ម្ដេច›។
50 ហើយ Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា : : ព្រះអម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ គឺ ជា ព្រះ នៃ
ស្ថាន បរមសុខ និង ពួក អភិជន របស់ គា
ត់ គឺ ជា ផ្លេក បន្ទោរ និង ផ្គរលាន់, ហើយ
ពេល ដែល គាត់ នឹង ខ្យល់ បក់ មក ហើ
យ ភ្លៀង ធ្លាក់ មក ។
51 ហើយ ទ្រង់ បញ្ជា ឲ្យ ផ្គរលាន់ ហើយ វា
ក៏ ស្រាល និង មាន ភ្លៀង ហើយ ទ្រង់ កាន់
ព្រះអាទិត្យ ហើយ វា មិន ផ្ដល់ ពន្លឺ ឡើយ ហើ
យ ព្រះច័ន្ទ និង ផ្កាយ ហើយ វា មិន ធ្វើ រង្វ
ង់ ឡើយ។
៥២ ហើយ ទ្រង់ បញ្ជា ឲ្យ មាន ខ្យល់ ព្យុះ
ហើយ វា ក៏ បក់ មក ហើយ ភ្លៀង ធ្លាក់ ហើ
យ វា ជាន់ លើ ខែ មេសា ហើយ បំផ្លាញ
ផ្កា និង ផ្ទះ របស់ វា»។
៥៣ ពេល ព្រះចៅ ផារ៉ោន បាន ឮ ព្រះ បន្ទូ
ល នេះ ទ្រង់ មាន ការ ងឿង ឆ្ងល់ ជា ខ្លាំង
ហើយ ទ្រង់ ព្រះ ពិរោធ យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ
មាន ព្រះ បន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ ‹ឱ មនុស្ស
អើយ! ប្រាប់ខ្ញុំតាមការពិត ហើយប្រាប់ខ្ញុំថាអ្នកពិតជាន
រណា។'
54 ហើយ គាត់ បាន ប្រាប់ គាត់ ការ ពិត។ «
ខ្ញុំ គឺ លោក Haiqâr ជា ស្មៀន ដ៏ អស្ចារ្យ បំផុ
ត នៃ ទីប្រឹក្សា ឯកជន របស់ ស្ដេច
Sennacherib ហើយ ខ្ញុំ ជា អ្នក ជំនិត របស់
គាត់ និង ជា អភិបាល នៃ ព្រះរាជាណាចក្រ រ
បស់ គាត់ និង ជា អធិការបតី របស់ គាត់។
55 ហើយ គាត់ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា :
"អ្នក បាន និយាយ ការ ពិត នៅ ក្នុង ពា
ក្យ នេះ ។ ប៉ុន្តែ យើង ខ្ញុំ បាន ឮ អំពី

Haiqar ថា ស្តេច Sennacherib បាន ធ្វើ គុត គាត់ ប៉ុន្តែ អ្នក ហាក់ ដូច ជា នៅ មាន ជីវិត និង មាន សុខភាព ល្អ»។
56 ហើយ Haiqâr មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា មែន ហើយ គឺ ជា ការ សរសើរ តម្កើង ដល់ ព្រះ ដែល ដឹង ពី អ្វី ដែល ត្រូវ បាន លាក់ ទុក សម្រាប់ ព្រះ អម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ ដែល ជា ស្តេច បាន បញ្ជា ឱ្យ ខ្ញុំ ត្រូវ គេ សម្លាប់ ហើយ គាត់ បាន ជឿ ពាក្យ របស់ មនុស្ស ថោកទាប ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ បាន រំដោះ ខ្ញុំ ហើយ អ្នក ណា ដែល ទុក ចិត្ត លើ ទ្រង់ មាន ពរ ហើយ›។
៥៧ ហើយ ផារ៉ោន មាន ប្រសាសន៍ ទៅ កាន់ ហៃកា ថា ចូរ ទៅ ស្អែក អ្នក នៅ ទីនេះ ហើយ ប្រាប់ ខ្ញុំ នូវ ពាក្យ មួយ ដែល ខ្ញុំ មិន ដែល បាន ឮ ពី ពួក អភិជន ឬ ពី ប្រជាជន នៃ ព្រះរាជាណាចក្រ របស់ ខ្ញុំ និង ប្រទេស របស់ ខ្ញុំ ឡើយ។

ជំពូកទី 6

វេទមន្តជោគជ័យ។ Ahikar ឆ្លើយគ្រប់សំណួររបស់ផារ៉ោន។ ក្មេងប្រុសនៅលើសត្វឥន្ទ្រីគឺជាចំណុចកំពូលនៃថ្ងៃ។ Wit ដែលកម្ររកបាននៅក្នុងបទគម្ពីរបុរាណ ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុង ខទី ៣៤-៥៥។
1 ហើយ Haiqar បាន ទៅ ផ្ទះ របស់ គាត់ ហើយ បាន សរសេរ សំបុត្រ មួយ ដោយ និយាយ ក្នុង វា អំពី ប្រាជ្ញា នេះ ថា :
2 ពី សេណាហេរីប ជា ស្តេច ស្រុក អាស្ស៊ីរី។ និង ក្រុង នីនីវេ ថ្វាយ ព្រះចៅ ផារ៉ោន ជា ស្តេច ស្រុក អេស៊ីប។
៣ ឱ បង ប្រុស អើយ! ហើយ អ្វី ដែល យើង ប្រាប់ អ្នក ដោយ ការ នេះ គឺ ថា បង ប្រុស ត្រូវ ការ របស់ បង ប្រុស របស់ ខ្លួន និង ស្តេច ពី គ្នា ទៅ វិញ ទៅ មក ហើយ ក្តី សង្ឃឹម របស់ ខ្ញុំ ពី អ្នក គឺ ថា អ្នក នឹង ឱ្យ ខ្ញុំ ខ្ចី ប្រាំបួន រយ កាក់ មាស សម្រាប់ ខ្ញុំ ត្រូវ ការ វា សម្រាប់ ការ ដណ្តើម យក ។ ទាហានខ្លះដែលខ្ញុំចំណាយវាលើពួកគេ។ បន្តិចទៀត ខ្ញុំនឹងបញ្ជូនអ្នកទៅ»។
4 រួច គាត់ ក៏ បត់ សំបុត្រ នោះ ទៅ ថ្វាយ ព្រះចៅ ផារ៉ោន នៅ ថ្ងៃ ស្អែក។
5 កាល គាត់ ឃើញ ដូច្នេះ គាត់ ងឿង ឆ្ងល់ ហើយ និយាយ ទៅ គាត់ ថា៖ ‹ខ្ញុំ មិន ដែល ឮ ភាសា បែប នេះ ពី អ្នក ណា ឡើយ›។
៦ លោក Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «នេះ ជា បំណុល ដែល លោក ជំពាក់ លើ ស្តេច ជា អម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ»។
7 ព្រះចៅ ផារ៉ោន ទទួល យក សេចក្តី នេះ ដោយ មាន ព្រះបន្ទូល ថា ឱ ហៃកា អ្នក នោះ ក៏ ដូច ជា អ្នក ដែល ស្មោះ ត្រង់ ក្នុង ការ បម្រើ ស្តេច។
៨ សូម មាន ពរ ដល់ ព្រះ ដែល បាន ធ្វើ ឲ្យ អ្នក បាន គ្រប់ លក្ខណ៍ ដោយ ប្រាជ្ញា ហើយ បាន តុបតែង អ្នក ដោយ ទស្សនវិជ្ជា និង ចំណេះ ដឹង។
៩ហើយ ឥឡូវ នេះ ឱ ហៃយើរ! នៅ មាន អ្វី ដែល យើង ចង់ បាន ពី អ្នក ដើម្បី ឲ្យ អ្នក ត្រូវ សង់ ជា ប្រាសាទ នៅ ចន្លោះ មេឃ និង ផែនដី។
១០ លោក Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ «ការ ស្តាប់ គឺ ត្រូវ ស្តាប់ បង្គាប់។ ខ្ញុំ នឹង សង់ ប្រាសាទ មួយ ឱ្យ អ្នក តាម ការ ចង់ បាន និង ការ ជ្រើសរើស របស់ អ្នក។ ប៉ុន្តែ បពិត្រ លោក ម្ចាស់ ទូលបង្គំ រៀបចំ កំបោរ ថ្ម ដីឥដ្ឋ និង កម្មករ ហើយ ទូលបង្គំ មាន ជាង សំណង់ ដ៏ ប៉ិន ប្រសប់ ដែល នឹង សង់ ឲ្យ លោក តាម ការ ចង់ បាន។
11 ហើយ ស្តេច បាន រៀបចំ របស់ ទាំង អស់ សម្រាប់ គាត់, ហើយ ពួក គេ បាន ទៅ កន្លែង មួយ យ៉ាង ធំ; Haiqar និង កូន ប្រុស របស់ គាត់ បាន មក ដល់ ហើយ គាត់ បាន យក ឥន្ទ្រី និង យុវជន ទៅ ជាមួយ ។ ស្តេច និង ពួក អភិជន ទាំង អស់ ក៏ ចេញ ទៅ ហើយ ក្រុង ទាំង មូល មក ប្រជុំ គ្នា ដើ

ម្បី ឲ្យ គេ បាន ឃើញ ថា ហៃកា នឹង ធ្វើ អ្វី

12 បន្ទាប់មក Haiqar ដោះលែងឥន្ទ្រីចេញពីប្រអប់ ហើយចងយុវជននៅលើខ្នងរបស់ពួកគេ ហើយចងខ្សែពួរទៅនឹងជើងរបស់សត្វឥន្ទ្រី រួចអោយវាឡើងលើអាកាស។ ហើយ ពួក គេ ឡើង ទៅ លើ រហូត ដល់ នៅ ចន្លោះ មេឃ និង ផែនដី។

១៣ ក្មេង ប្រុស ទាំង នោះ ចាប់ ផ្ដើម ស្រែក ឡើង ថា៖ ‹ចូរ យក ឥដ្ឋ មក យក ដី ឥដ្ឋ មក ដើម្បី យើង នឹង សង់ ប្រាសាទ របស់ ស្ដេច ដ្បិត យើង កំពុង តែ នៅ ទំនេរ!›។

១៤ ហើយ ហ្វូង មនុស្ស ងឿង ឆ្ងល់ ហើយ ងឿង ឆ្ងល់។ ស្ដេច និង ពួក អភិជន ងឿង ឆ្ងល់។

15 ហៃអើ និង ពួក អ្នក បម្រើ របស់ គាត់ ចាប់ ផ្ដើម វាយ កម្មករ ហើយ ពួក គេ បាន ស្រែក ហៅ កង ទ័ព របស់ ស្ដេច ដោយ និយាយ ទៅ ពួក គេ ថា ចូរ នាំ អ្នក ជំនាញ តាម ការ ដែល ពួក គេ ចង់ បាន ហើយ កុំ រារាំង ពួក គេ ពី ការងារ របស់ ខ្លួន ។

១៦ ស្ដេច មាន រាជឱង្ការ ថា៖ ‹លោក ឆ្កួត ហើយ! តើអ្នកណាអាចនាំអ្វីទៅដល់ចម្ងាយនោះ?'

17 លោក Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់! តើ យើង ត្រូវ សង់ ប្រាសាទ នៅ លើ អាកាស ដោយ របៀប ណា? បើស្ដេចរបស់ខ្ញុំគង់នៅទីនេះ នោះគាត់នឹងសង់ប្រាសាទជាច្រើនក្នុងរយៈពេលតែមួយថ្ងៃ»។

18 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ កាន់ គាត់ ថា៖ ‹ឱ ហៃកា អើយ ចូរ ទៅ ឯ លំនៅ របស់ អ្នក ហើយ សម្រាក ចុះ ដ្បិត យើង បាន បោះបង់ ការ សាងសង់ ប្រាសាទ ហើយ ស្អែក ឡើង មក ឯ ខ្ញុំ›។

19 លោក Haiqar បាន ទៅ កាន់ លំនៅ របស់ លោក ហើយ នៅ ថ្ងៃ ស្អែក លោក បាន បង្ហាញ ខ្លួន នៅ ចំពោះ ព្រះចៅ ផារ៉ោន។ ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៀត ថា៖ «ឱ ហៃកា អើយ តើ មាន ដំណឹង អ្វី អំពី សេះ របស់ លោក ម្ចាស់? ដ្បិត ពេល គាត់ នៅ ជិត ស្រុក អាស្ស៊ីរី និង ក្រុង នីនីវេ ហើយ ពួក មេម៉ាយ របស់ យើង ឮ សំឡេង គាត់ ក៏ ដេញ កូន របស់ ពួក គេ ចោល»។

20 កាល ហៃយើរ បាន ឮ ពាក្យ នេះ ហើយ នោះ ក៏ ទៅ យក ឆ្មា មួយ ចង នាង រួច ចាប់ វាយ នាង ដោយ ការ វាយ ដំ យ៉ាង ខ្លាំង រហូត ដល់ ជន ជាតិ អេស៊ីប បាន ឮ គេ ក៏ ទៅ ទូល ស្ដេច អំពី រឿង នោះ។

21 ព្រះចៅ ផារ៉ោន ចាត់ គេ ឲ្យ ទៅ យក Haiqar ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ ‹ឱ ហៃអើ ហេតុ អ្វី បាន ជា អ្នក វាយ សម្លាប់ សត្វ ល្ងង់ នោះ?›។

22 ហៃអើ ទូល ទ្រង់ ថា ព្រះអម្ចាស់ អើយ! នាងពិតជាបានធ្វើអំពើអាក្រក់មកលើខ្ញុំ ហើយសមនឹងទទួលការវាយដំ និងវាយដំនេះ ព្រោះស្ដេច Sennacherib ដែលជាម្ចាស់របស់ខ្ញុំបានផ្តល់មាន់ដ៏ល្អមួយដល់ខ្ញុំ ហើយគាត់មានសំលេងពិតខ្លាំង ហើយដឹងពីម៉ោងនៃថ្ងៃទាំងយប់។

23 នៅយប់នេះ ឆ្មាក៏ក្រោកពីដំណេក ហើយកាត់ក្បាលវាចោល ហើយខ្ញុំក៏ធ្វើបាបនាងដោយសាតែអំពើនេះ»។

24 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ទៅ គាត់ ថា ឱ ហៃកា ខ្ញុំ ឃើញ ពី ហេតុ ការណ៍ ទាំង អស់ នេះ ថា ឯង មាន វ័យ ចាស់ ទៅ ហើយ មាន វ័យ ចំណាស់ ណាស់ ដ្បិត នៅ ចន្លោះ ស្រុក អេស៊ីព្ទ និង នីនីវេ មាន ប៉ារ៉ាសាំង ហុកសិប ប្រាំ មួយ ហើយ យប់ នេះ នាង ទៅ កាត់ ដោយ របៀប ណា? ក្បាលមាន់ឯងមកវិញទេ?'

25 លោក Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «លោក ម្ចាស់! ប្រសិន បើ មាន ចម្ងាយ រវាង អេស៊ីប និង ក្រុង នីនីវេ បែប នេះ ធ្វើ ដូច ម្ដេច ពួក មេម៉ាយ របស់ អ្នក អាច ឮ ពេល សេះ របស់ ម្ចាស់ ខ្ញុំ ចូល មក ជិត ហើយ ដេញ កូន របស់ ពួក គេ? តើសំឡេងសេះអាចទៅដល់ស្រុកអេស៊ីបដោយរបៀបណា?›។

26 កាល ព្រះចៅ ផារ៉ោន បាន ឮ ដូច្នេះ ទ្រង់ ជ្រាប ថា ហៃអើ បាន ឆ្លើយ នឹង សំណួរ របស់ ទ្រង់។

27 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ថា៖ ‹ឱ ហៃ
អើ! ខ្ញុំ ចង់ ឲ្យ អ្នក ធ្វើ ខ្សែ ពី ខ្សាច់ សមុ
ទ្រ ឲ្យ ខ្ញុំ»។
28 លោក Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា
៖ «បពិត្រ ព្រះករុណា ជា អម្ចាស់ អើយ សូម
បង្គាប់ ឲ្យ គេ យក ខ្សែ មួយ ចេញ ពី រត
នាគារ មក ទូលបង្គំ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ ធ្វើ ដូច វា
29 បន្ទាប់មក Haiqar បានទៅខាងក្រោយផ្ទះ ហើយអ
ផ្សុកនៅមាត់ច្រាំងសមុទ្រ ហើយយកខ្សាច់មួយក្ដាប់តូ
ចនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ ខ្សាច់សមុទ្រ ហើយនៅពេលដែ
លព្រះអាទិត្យរះ ហើយបានជ្រាបចូលទៅក្នុងរន្ធនោះ
គាត់បានរាលដាល ខ្សាច់នៅក្នុងព្រះអាទិត្យរហូតដល់
វាប្រែជាត្បាញដូចជាខ្សែពួរ។
30 ហើយ Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ថា៖ ‹ចូរ បង្គា
ប់ អ្នក បម្រើ របស់ ទ្រង់ ឲ្យ យក ខ្សែ ទាំ
ង នេះ ទៅ ហើយ នៅ ពេល ណា ដែល អ្ន
ក ចង់ បាន នោះ ខ្ញុំ នឹង ត្បាញ ឲ្យ អ្នក
ខ្លះ ដូច ពួកគេ›។
31 ព្រះចៅ ផារ៉ោន មាន រាជឱង្ការ ថា៖ ‹ឱ ហៃ
អើ! យើង មាន ថ្ម កិន នៅ ទី នេះ ហើយ
វា បាន ខូច ហើយ ខ្ញុំ ចង់ ឲ្យ អ្នក ដេរ
វា ឡើង”។
32 លោក Haiqar មើល ទៅ ហើយ បាន រក ឃើ
ញ ថ្ម មួយ ទៀត។
33 លោក មាន ប្រសាសន៍ ទៅ ព្រះចៅ ផារ៉ោ
ន ថា៖ «លោក ម្ចាស់! ខ្ញុំជាជនបរទេស៖ ហើយខ្ញុំគ្មា
នឧបករណ៍សម្រាប់ដេរទេ។
៣៤ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ ចង់ ឲ្យ អ្នក បង្គាប់ អ្នក ផលិ
ត ស្បែក ជើង ដ៏ ស្មោះ ត្រង់ របស់ អ្នក
ឲ្យ កាត់ ដុំ ថ្ម នេះ ចេញ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ អា
ច ដេរ ថ្ម កិន នោះ។
៣៥ ពេល នោះ ព្រះចៅ ផារ៉ោន និង ពួក អភិជ
ន ទាំង អស់ សើច។ លោក មាន ប្រសាស
ន៍ ថា៖ ‹សូម ព្រះ ដ៏ ខ្ពង់ខ្ពស់ បំផុត ដែល បា
ន ប្រទាន ប្រាជ្ញា និង ចំណេះ នេះ ដល់ អ្នក›
។
36 កាល ព្រះចៅ ផារ៉ោន បាន ឃើញ ថា ហៃ
ខារ បាន យក ឈ្នះ ហើយ ក៏ ឆ្លើយ តប ម
ក វិញ នោះ ទ្រង់ រំភើប ចិត្ត ជា ខ្លាំង ហើ
យ បង្គាប់ ពួក គេ ឲ្យ ប្រមូល ពន្ធ សម្រា
ប់ លោក បី ឆ្នាំ ហើយ នាំ ពួក គេ ទៅ ក្រុ
ង ហៃកា។
37 ហើយ គាត់ បាន ដោះ អាវ របស់ គាត់
ហើយ ដាក់ លើ Haiqar, និង ទាហាន របស់
គាត់, និង អ្នក បម្រើ របស់ គាត់, ហើយ បា
ន ផ្ដល់ ឱ្យ គាត់ នូវ ការ ចំណាយ ក្នុង កា
រ ធ្វើ ដំណើរ របស់ គាត់.
៣៨ ហើយ គាត់ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់
ថា ចូរ ទៅ ដោយ សុខសាន្ត ឱ កម្លាំង របស់
លោក ម្ចាស់ និង មោទនភាព នៃ បណ្ឌិត រប
ស់ គាត់! តើមានស្ដេចស៊ុលតង់ណាដែលអ្នកចូលចិត្ត
ទេ? សូមជំរាបសួរដល់ស្ដេច Sennacherib ដែលជាស្ដេ
ចរបស់អ្នក ហើយប្រាប់គាត់ពីរបៀបដែលពួកយើងបា
នបញ្ជូនអំណោយទៅគាត់ ដ្បិតស្ដេចសព្វព្រះហឫទ័យ
តិចតួចណាស់។
39 ពេល នោះ Haiqar ក្រោក ឡើង ហើយ ថើ
ប ដៃ របស់ ស្ដេច Pharaoh ហើយ ថើប ដី
នៅ ចំពោះ មុខ គាត់ ហើយ បាន ជូនពរ គា
ត់ ឲ្យ មាន កម្លាំង និង បន្ត ទៀត និង មាន
បរិបូរ ក្នុង ឃ្លាំង ហើយ និយាយ ទៅ កាន់
គាត់ ថា “ឱ លោក ម្ចាស់! ខ្ញុំ ចង់ បាន ពី អ្ន
ក កុំ ឲ្យ អ្នក ស្រុក យើង ណា ម្នាក់
នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ឡើយ»។
40 ព្រះចៅ ផារ៉ោន ក្រោក ឡើង ហើយ ចាត់
អ្នក នាំ ដំណឹង ទៅ ប្រកាស នៅ តាម ផ្លូ
វ នានា ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ថា មិន មាន ជ
ន ជាតិ អាស្ស៊ីរី ឬ ក្រុង នីនីវេ ណា ម្នាក់
នៅ ក្នុង ស្រុក អេស៊ីប ឡើយ គឺ ឲ្យ គេ
ទៅ ជា មួយ នឹង ហៃកា។
41 បន្ទាប់មក Haiqar បាន ចាកចេញ ពី ស្ដេច
ផារ៉ោន ហើយ បាន ធ្វើ ដំណើរ ស្វែង រក ទឹ
ក ដី អាស្ស៊ីរី និង នីនីវេ។ ហើយគាត់មានទ្រព្យស
ម្បត្តិ និងទ្រព្យសម្បត្តិយ៉ាងច្រើន
42 កាល ដំណឹង នេះ បាន ឮ ដល់ ស្ដេច
Sennacherib ថា Haiqâr នឹង មក ដល់ ហើយ ទ្រ
ង់ ក៏ ចេញ ទៅ ទទួល ព្រះអង្គ ហើយ អរ
សប្បាយ ជា ខ្លាំង ហើយ ឱប ថើប ព្រះអង្គ
ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ គាត់ ថា៖ «សូម

ស្វាគមន៍ អ្នក ភូមិ អើយ! បងប្រុស Haiqar កម្លាំងនៃនគររបស់ខ្ញុំ និងមោទនភាពនៃអាណាចក្ររបស់ខ្ញុំ។
43 ចូរ សុំ អ្វី ដែល អ្នក នឹង បាន ពី ខ្ញុំ ទោះ បី ជា អ្នក ចង់ បាន ពាក់ កណ្តាល នៃ នគរ របស់ ខ្ញុំ និង ពី កម្មសិទ្ធិ របស់ ខ្ញុំ ក៏ ដោយ»។
៤៤ រួច ហើយ ហៃឃើរ មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា ឱ ព្រះ អម្ចាស់ នៃ ទូលបង្គំ អើយ សូម រស់ ជា រៀង រហូត! សូម សំដែង ព្រះហឫទ័យ មេត្តា ករុណា របស់ ព្រះអង្គ ម្ចាស់! ជូនចំពោះ Abu Samîk ជំនួសខ្ញុំ ដ្បិតជីវិតរបស់ខ្ញុំគឺនៅក្នុងដៃរបស់ព្រះជាម្ចាស់ និងនៅក្នុងរបស់គាត់»។
45 ស្តេច Sennacherib មាន រាជឱង្ការ ថា៖ ហៃអើ ជា ទី ស្រឡាញ់ របស់ ខ្ញុំ សូម គោរព អ្នក! ខ្ញុំ នឹង ធ្វើ ឲ្យ ស្ថានីយ អាប៊ូសាមិក ជា អ្នក កាន់ ដាវ ខ្ពស់ ជាង ទីប្រឹក្សា ឯក ជន ទាំង អស់ របស់ ខ្ញុំ និង អ្នក ដែល ខ្ញុំ ចូលចិត្ត។
46 បន្ទាប់មក ព្រះរាជា ក៏ ចាប់ ផ្តើម សួរ គាត់ ពី របៀប ដែល គាត់ បាន បន្ត ជាមួយ ផារ៉ោន តាំង ពី គាត់ មក ដល់ ដំបូង រហូត ដល់ គាត់ ចេញ ពី វត្តមាន របស់ គាត់ ហើយ របៀប ដែល គាត់ បាន ឆ្លើយ សំណួរ ទាំង អស់ របស់ គាត់ និង របៀប ដែល គាត់ បាន ទទួល ពន្ធ ពី គាត់ និង ការ ផ្លាស់ ប្តូ រ សម្លៀកបំពាក់និងអំណោយ។
៤៧ ស្តេច Sennacherib ត្រេកអរ យ៉ាង ខ្លាំង ហើយ មាន ព្រះបន្ទូល ទៅ កាន់ ហៃកា ថា៖ ‹ចូរ យក របស់ ដែល អ្នក ចង់ បាន ពី សួយសារអាករ នេះ ទៅ ដ្បិត វា ស្ថិត នៅ ក្នុង ដៃ របស់ អ្នក›។
48 ហើយ Haiqar mid: 'សូមឱ្យស្តេចរស់នៅជារៀងរហូត! ខ្ញុំ មិន ចង់ បាន អ្វី ក្រៅ ពី សុវត្ថិភាព របស់ ព្រះ ជា ម្ចាស់ របស់ ខ្ញុំ និង ការ បន្ត នៃ ភាព អស្ចារ្យ របស់ គាត់។
៤៩ ឱ លោក ម្ចាស់! តើ ខ្ញុំ អាច ធ្វើ អ្វី បាន ជាមួយ នឹង ទ្រព្យសម្បត្តិ និង របស់ វា? ប៉ុន្តែ បើ អ្នក ចង់ បង្ហាញ ការ អនុគ្រោះ ដល់ ខ្ញុំ សូម ឲ្យ ខ្ញុំ ណាដាន់ ជា កូន របស់ ប្អូន ស្រី ខ្ញុំ ដើម្បី ឲ្យ ខ្ញុំ តបស្នង គាត់ ចំពោះ ការ ដែល គាត់ បាន ធ្វើ ចំពោះ ខ្ញុំ ហើយ ផ្តល់ ឈាម គាត់ ឲ្យ ខ្ញុំ ហើយ ឃុំ ខ្ញុំ ដោយ គ្មាន ទោស»។
50 ស្តេច Sennacherib មាន រាជឱង្ការ ថា៖ ‹យក វា ទៅ យើង បាន ឲ្យ វា ទៅ›។ លោក Haiqar បានយក Nadan ដែលជាកូនប្រុសរបស់ប្អូនស្រីរបស់គាត់ ចងដៃរបស់គាត់ជាមួយនឹងច្រវាក់ដែក ហើយយកគាត់ទៅលំនៅដ្ឋានរបស់គាត់ ហើយដាក់ច្រវាក់ដ៏ធ្ងន់មួយនៅលើជើងរបស់គាត់ ហើយចងវាជាមួយនឹង knot យ៉ាងតឹងរឹង ហើយបន្ទាប់ពីបានចងគាត់ដូច្នេះគាត់បានបោះគាត់។ ចូល ទៅ ក្នុង បន្ទប់ ងងឹត មួយ ក្បែរ កន្លែង ចូល និវត្តន៍ ហើយ បាន តែង តាំង នេប៊ូហាល់ ជា ឆ្មាំ ការពារ គាត់ ដើម្បី ឲ្យ នំប៉័ង មួយ ដុំ និង ទឹក បន្តិច បន្តិច ជា រៀង រាល់ ថ្ងៃ។

ជំពូកទី 7

រឿងប្រៀបប្រដូចរបស់ Ahikar ដែលគាត់បានបញ្ចប់ការអប់រំក្មួយប្រុសរបស់គាត់។ ភាពស្រដៀងគ្នាគួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍។ Ahikar ហៅឈ្មោះក្មេងប្រុសដ៏ស្រស់ស្អាត។ នៅទីនេះបញ្ចប់រឿងរបស់ Ahikar ។
1 ហើយ នៅ ពេល ណា ដែល Haiqâr ចូល ទៅ ក្រៅ គាត់ បាន ដៀល Nadan ជា កូន របស់ ប្អូន ស្រី គាត់ ដោយ និយាយ ទៅ កាន់ គាត់ ដោយ ប្រាជ្ញា ថា៖
២ ណាដាន កូន អើយ! ខ្ញុំ បាន ធ្វើ អំពើ ល្អ និង សប្បុរស ចំពោះ អ្នក ហើយ អ្នក បាន ផ្តល់ រង្វាន់ ដល់ ខ្ញុំ ចំពោះ អំពើ អាក្រក់ និង អាក្រក់ និង ការ សម្លាប់។
៣ កូន អើយ! ក្នុងសុភាសិតមានចែងថា: អ្នកណាមិនស្តាប់ដោយត្រចៀក អ្នកនោះនឹងធ្វើឱ្យអ្នកនោះស្តាប់ដោយក្រហាយក។
៤ ហើយ ណាដាន សួរ ថា តើ អ្នក ខឹង នឹង ខ្ញុំ ដោយ មូលហេតុ អ្វី?
៥ហើយ Haiqâr មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ «ដោយ ខ្ញុំ បាន នាំ អ្នក ឡើង ហើយ បង្រៀន អ្នក ហើយ បាន ផ្តល់ កិត្តិយស និង ការ

គោរព ដល់ អ្នក ហើយ បាន ធ្វើ ឱ្យ អ្នក ធំ ជាង គេ ហើយ បាន ចិញ្ចឹម អ្នក ដោយ ពូជ ដ៏ ល្អ បំផុត ហើយ បាន អង្គុយ អ្នក នៅ កន្លែង របស់ ខ្ញុំ ដើម្បី ឱ្យ អ្នក អាច ជា អ្នក ស្នង មរតក របស់ ខ្ញុំ។ ក្នុងលោកនេះ ទ្រង់បានប្រព្រឹត្តចំពោះខ្ញុំដោយការសម្លាប់ ហើយបានសងខ្ញុំវិញជាមួយនឹងសេចក្តីវិនាសរបស់ខ្ញុំ។

៦ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ ជ្រាប ថា ខ្ញុំ បាន ធ្វើ ខុស ហើយ ទ្រង់ បាន សង្គ្រោះ ខ្ញុំ ពី វត្ថុ ដែល អ្នក បាន រៀបចំ សម្រាប់ ខ្ញុំ ត្បិត ព្រះអម្ចាស់ ប្រោស អ្នក ដែល ខូច ចិត្ត ហើយ រារាំង អ្នក ច្រណែន និង មនុស្ស ក្រអឺតក្រទម។

៧ ឱ កូន អើយ! អ្នក បាន មក រក ខ្ញុំ ដូច ជា ខ្យាដំរី ដែល វា ប៉ះ នឹង លង្ហិន ហើយ ចោះ វា។

៨ ឱ កូន អើយ! អ្នក ប្រៀប ដូច ជា សត្វក្តាម ដែល ស៊ី ឫស របស់ មេ ម៉ាយ ហើយ វា បន្ថែម ខ្ញុំ ពី ថ្ងៃ នេះ និង ថ្ងៃ ស្អែក ពួក គេ នឹង ប្រែ ពណ៌ ដែល គេ លាក់ ក្នុង ឫស របស់ ខ្ញុំ»។

៩ ឱ កូន អើយ! អ្នកធ្លាប់ទៅជាមួយដែលបានឃើញសមមិត្តរបស់គាត់អាក្រាតនៅរដូវត្រជាក់។ គាត់យកទឹកត្រជាក់មកចាក់លើគាត់។

១០ កូន អើយ! អ្នក បាន មក រក ខ្ញុំ ដូច ជា អ្នក ដែល យក ថ្ម បោះ ទៅ លើ មេឃ ដើម្បី យក ដុំ ថ្ម គប់ លើ ព្រះអម្ចាស់។ ហើយ ថ្ម នោះ មិន បាន ប៉ះ ទង្គិច ទេ ហើយ មិន បាន ឡើង ដល់ ខ្ពស់ ល្មម ទេ ប៉ុន្តែ វា បាន ក្លាយ ជា ហេតុ នាំ ឲ្យ មាន ទោស និង អំពើ បាប។

១១ កូន អើយ! ប្រសិន បើ អ្នក បាន គោរព ខ្ញុំ និង គោរព ខ្ញុំ ហើយ បាន ស្តាប់ តាម ពាក្យ របស់ ខ្ញុំ អ្នក នឹង ក្លាយ ជា អ្នក ស្នង មរតក របស់ ខ្ញុំ ហើយ នឹង ឡើង សោយរាជ្យ លើ អំណាច របស់ ខ្ញុំ។

១២ កូន អើយ! ដឹង ទេ ថា បើ កន្ទុយ ឆ្កែ ឬ ជ្រូក មាន ប្រវែង ដប់ ហត្ថ វា នឹង មិន ចូល ទៅ ជិត តម្លៃ សេះ ទេ ទោះ វា ដូច សូត្រ ក៏ ដោយ។

១៣ កូន អើយ! ខ្ញុំបានគិតថា អ្នកនឹងក្លាយជាមរតករបស់ខ្ញុំនៅពេលខ្ញុំស្លាប់។ ហើយ ដោយ សារ សេចក្តី ច្រណែន របស់ អ្នក និង ភាព ព្រហើន របស់ អ្នក បាន ប្រាថ្នា ចង់ សម្លាប់ ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ បាន រំដោះ ខ្ញុំ ចេញ ពី ល្បិច កល របស់ អ្នក។

១៤ កូន អើយ! អ្នក បាន មក រក ខ្ញុំ ដូច ជា អន្ទាក់ ដែល បាន ដាក់ នៅ លើ ភ្នំលាមក ហើយ មាន ចាប មួយ មក ហើយ បាន រក ឃើញ អន្ទាក់ ដែល បាន ដាក់។ ចាប ក៏ និយាយ ទៅ កាន់ អន្ទាក់ ថា "តើ ឯង មក ទី នេះ អ្វី? បាននិយាយថាអន្ទាក់ "ខ្ញុំកំពុងអធិស្ឋាននៅទីនេះ" ។

15 ហើយ ឡាំ ក៏ សួរ ថា តើ ឈើ ដែល ឯង កាន់ នោះ ជា អ្វី? បាន និយាយ ថា អន្ទាក់ នោះ ថា "នោះ ជា ដើម អុក មួយ ដើម ដែល ខ្ញុំ ទំលាក់ នៅ ពេល អធិស្ឋាន"។

16 ឡាក និយាយ ថា ៖ « តើ អ្វី នៅ ក្នុង មាត់ ឯង? អន្ទាក់ បាន និយាយ ថា ៖ « នោះ ជា នំប៉័ង និង វត្ថុ ដែល ខ្ញុំ ដឹក សម្រាប់ អ្នក ស្រេក ឃ្លាន និង អ្នក ក្រ ទាំង អស់ ដែល មក ជិត ខ្ញុំ»។

17 កូន ជ្រូក និយាយ ថា ៖ « ឥឡូវ នេះ អាច ឲ្យ ខ្ញុំ ចេញ ទៅ ហូប បាន ហើយ ចុះ ព្រោះ ខ្ញុំ ឃ្លាន ហើយ?»។ ហើយ អន្ទាក់ បាន និយាយ ទៅ គាត់ ថា : « មក មុខ » ។ ហើយខ្លាបានចូលទៅជិតវា អាចស៊ីបាន។

18 ប៉ុន្តែ អន្ទាក់ បាន ផ្ទុះ ឡើង ហើយ ចាប់ យក កូន ជ្រូក ដោយ ក។

19 ហើយ ឡាក បាន ឆ្លើយ ទៅ កាន់ អន្ទាក់ ថា ៖ « ប្រសិន បើ នោះ ជា អាហារ របស់ អ្នក សម្រាប់ អ្នក ស្រេក ឃ្លាន ព្រះ មិន ទទួល ទាន និង អំពើ ល្អ របស់ អ្នក ទេ ។

២០ហើយ ប្រសិន បើ នោះ ជា ការ តម អាហារ របស់ អ្នក និង ការ អធិស្ឋាន របស់ អ្នក នោះ ព្រះ មិន ទទួល យក ពី អ្នក ទេ ទាំង ការ តម អាហារ ឬ ការ អធិស្ឋាន របស់

អ្នក ហើយ ព្រះ នឹង មិន បាន គ្រប់ លក្ខណ៍ នូវ អ្វី ដែល ល្អ ចំពោះ អ្នក ឡើយ»។
២១ ឱ កូន អើយ! អ្នកធ្លាប់មករកខ្ញុំ (ដូចជាសត្វគោ) ដែលបង្កើតមិត្តជាមួយលា ហើយលាបានដើរនៅមុខសត្វគោមួយគ្រា។ ហើយនៅថ្ងៃមួយ សត្វគោបានដុះលើលា ហើយស៊ីវាអស់។
២២ ឱ កូន អើយ! អ្នក បាន មក រក ខ្ញុំ ដូច ជា ស្មៅ នៅ ក្នុង ស្រូវ សាលី ព្រោះ វា មិន បាន ល្អ អ្វី ឡើយ គឺ ធ្វើ ឲ្យ ខូច ស្រូវ ហើយ ស៊ី។
២៣ កូន អើយ! អ្នក ប្រៀប ដូច ជា អ្នក ដែល ព្រោះ ស្រូវ ដប់ រង្វាស់ លុះ ដល់ ដល់ រដូវ ច្រូត កាត់ ហើយ គាត់ ក្រោក ឡើង ច្រូត ច្រូត ស្រូវ ហើយ នឿយ ហត់ ដល់ ទី បំផុត នោះ បាន ជា ដប់ រង្វាស់ ហើយ ម្ចាស់ វា និយាយ ទៅ វា ថា ៖ « អ្នក ខ្ជិល!
២៤ ឱ កូន អើយ! អ្នកធ្លាប់មករកខ្ញុំ ដូចចានដែកដែលគេបោះចោលក្នុងសំណាញ់ ហើយនាងមិនអាចសង្គ្រោះខ្លួនឯងបានឡើយ ប៉ុន្តែនាងបានស្រែកទៅកាន់អ្នករើសសំរាម ដើម្បីឲ្យនាងទម្លាក់ទៅក្នុងសំណាញ់។
២៥ ឱ កូន អើយ! អ្នកធ្លាប់មករកខ្ញុំដូចជាឆ្កែដែលត្រជាក់ ហើយវាបានចូលទៅក្នុងផ្ទះជាងស្មូនដើម្បីកក់ក្តៅ។
26 ហើយ ពេល វា ក្តៅ ហើយ វា ចាប់ ផ្តើម ព្រុស ពួក គេ ហើយ គេ ដេញ វា ចេញ ហើយ វាយ វា ដើម្បី កុំ ឲ្យ វា ខាំ ពួក គេ។
២៧ កូន អើយ! អ្នកធ្លាប់មករកខ្ញុំដូចជ្រូកដែលចូលងូតទឹកក្តៅជាមួយមនុស្សមានគុណធម៌ ហើយពេលវាចេញពីអាងក្តៅ ឃើញរន្ធដែលកខ្វក់ ហើយវាក៏ចុះទៅកប់ក្នុងនោះ។
២៨ កូន អើយ! អ្នក បាន មក រក ខ្ញុំ ដូច ជា ពពែ ដែល បាន ចូល រួម ជា មួយ នឹង សមមិត្ត របស់ វា នៅ លើ ផ្លូវ របស់ ខ្លួន ដើម្បី យញ្ញបូជា ហើយ វា មិន អាច សង្គ្រោះ ខ្លួន វា បាន ទេ។
២៩ ឱ កូន អើយ! ឆ្កែដែលមិនត្រូវបានស៊ីពីការបរបាញ់របស់វា ក្លាយជាអាហារសម្រាប់រុយ។
៣០ កូន អើយ! ដៃដែលមិននឿយហត់ និងភ្ជួររាស់ ហើយ (ដែល) លោភលន់ និងល្បិចកល នឹងត្រូវកាត់ចេញពីស្មារបស់វា។
៣១ កូន អើយ! ភ្នែក ដែល មើល មិន ឃើញ ភ្នែក ត្រូវ រើស យក វា ចេញ។
៣២ ឱ កូន អើយ! អ្នក បាន មក រក ខ្ញុំ ដូច ជា ដើម ឈើ ដែល គេ កាប់ នោះ ហើយ វា និយាយ ទៅ កាន់ គេ ថា "ប្រសិនបើ អ្វី មួយ របស់ ខ្ញុំ មិន នៅ ក្នុង ដៃ អ្នក នោះ អ្នក ប្រាកដ ជា មិន អាច កាត់ ខ្ញុំ បាន ឡើយ"។
33 ឱ កូន អើយ! អ្នក ប្រៀប ដូច ឆ្មា ដែល គេ និយាយ ថា ៖ « ចូរ ឈប់ លួច រហូត ដល់ យើង ធ្វើ ខ្សែ សង្វាក់ មាស ឲ្យ ឯង ហើយ យក ស្ករ និង គ្រាប់ អាល់ម៉ុន ឲ្យ ឯង »។
៣៤ នាង ពោល ថា៖ «ខ្ញុំ មិន ភ្លេច ស្នាដៃ របស់ ឪពុក ម្ដាយ ខ្ញុំ ទេ»។
៣៥ ឱ កូន អើយ! អ្នក ប្រៀប ដូច ជា សត្វ ពស់ ដែល ជិះ លើ គុម្ពោត បន្លា ពេល វា នៅ កណ្ដាល ទន្លេ ហើយ ចចក ឃើញ វា ក៏ ពោល ថា ៖ « អ្នក ណា ដែល អាក្រក់ ជាង វា ដឹកនាំ អ្នក ទាំង ពីរ ចុះ » ។
៣៦ ហើយ ពស់ និយាយ ទៅ ឆ្កែ ចចក ថា៖ «កូន ចៀម ពពែ និង ចៀម ដែល ឯង ស៊ី អស់ មួយ ជីវិត តើ ឯង នឹង ប្រគល់ វា ទៅ ឲ្យ ឪពុក និង ឪពុក ម្ដាយ ឬ អត់?»។
37 ឆ្កែចចក និយាយ ថា «ទេ»។ ហើយ ពស់ និយាយ ទៅ គាត់ ថា : «ខ្ញុំ គិត ថា បន្ទាប់ ពី ខ្លួន ខ្ញុំ អ្នក គឺ ជា មនុស្ស អាក្រក់ បំផុត ក្នុង ចំណោម យើង »។
៣៨ ឱ កូន អើយ! ខ្ញុំ បាន ផ្ដល់ អាហារ ល្អ ដល់ អ្នក ហើយ អ្នក មិន បាន ផ្ដល់ អាហារ ដល់ ខ្ញុំ ដោយ នំបុ័ង ស្ងួត ទេ។
៣៩ ឱ កូន អើយ! ខ្ញុំបានឱ្យទឹកស្ករទៅអ្នក។ ចូរ ពិសា ទឹក ស៊ីរ៉ូ ហើយ អ្នក មិន បាន ឲ្យ ទឹក ពី អណ្តូង មក ខ្ញុំ ផឹក ទេ។
៤០ ឱ កូន អើយ! ខ្ញុំ បាន បង្រៀន អ្នក ហើយ នាំ អ្នក ឡើង ហើយ អ្នក បាន ជីក កន្លែ

ង លាក់ ខ្លួន សម្រាប់ ខ្ញុំ ហើយ បាន លាក់ ខ្ញុំ។
៤១ ឱ កូន អើយ! ខ្ញុំ បាន ចិញ្ចឹម អ្នក ដោយ ការ ចិញ្ចឹម យ៉ាង ល្អ បំផុត ហើយ បង្ហាត់ អ្នក ដូច ដើម តាត្រៅ ខ្ពស់ ហើយអ្នកបានបង្វិលនិងពត់ខ្ញុំ។
៤២ ឱ កូន អើយ! វាជាក្តីសង្ឃឹមរបស់ខ្ញុំចំពោះអ្នកថា អ្នកនឹងសង់ប្រាសាទដ៏រឹងមាំមួយដល់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំត្រូវបានលាក់បាំងពីខ្មាំងសត្រូវនៅក្នុងនោះ ហើយអ្នកបានក្លាយជាខ្ញុំដូចជាមនុស្សរកប់នៅក្នុងជម្រៅនៃផែនដី។ ប៉ុន្តែ ព្រះអម្ចាស់ អាណិត មេត្តា ខ្ញុំ ហើយ បាន រំដោះ ខ្ញុំ ពី ល្បិច កល របស់ អ្នក។
៤៣ ឱ កូន អើយ! ទូលបង្គំ បាន ជូនពរ អ្នក ហើយ ព្រះអង្គ បាន ប្រទាន រង្វាន់ ដល់ ទូលបង្គំ ដោយ អំពើ អាក្រក់ និង សេចក្ដី ស្អប់ខ្ពើម ហើយ ឥឡូវ នេះ ទូលបង្គំ នឹង ដាច់ ភ្នែក ចេញ ធ្វើ អាហារ ដល់ សត្វ ឆ្កែ ហើយ កាត់ អណ្តាត របស់ អ្នក ហើយ យក ក្បាល អ្នក ចេញ ដោយ ដាវ។ ហើយតបស្នងអ្នកចំពោះអំពើដ៏គួរស្អប់ខ្ពើមរបស់អ្នក។
៤៤ ហើយ ពេល ណាដាន់ បាន ឮ សុន្ទរកថា នេះ ពី ឪពុកមា របស់ លោក Haiqâr គាត់ បាន និយាយ ថា៖ ‹ឱ ពូ! ចូរ ដោះ ស្រាយ ជាមួយ ខ្ញុំ តាម ចំណេះ របស់ អ្នក ហើយ អត់ ទោស អោយ ខ្ញុំ ពី ការ ខុស ឆ្គង របស់ ខ្ញុំ ចុះ តើ មាន អ្នក ណា បាន ធ្វើ បាប ដូច ខ្ញុំ ឬ នៅ ទី នោះ អ្នក ណា អត់ ទោស ដូច អ្នក?
45 ឱពុកអើយ! ឥឡូវ នេះ យើង នឹង បម្រើ ក្នុង ផ្ទះ របស់ អ្នក ហើយ ចិញ្ចឹម សេះ របស់ អ្នក បោស សម្អាត លាមក សត្វ របស់ អ្នក ហើយ ចិញ្ចឹម ចៀម របស់ អ្នក ដ្បិត ខ្ញុំ ជា មនុស្ស ទុច្ចរិត ហើយ អ្នក ជា មនុស្ស សុចរិត ខ្ញុំ ជា អ្នក មាន ទោស ហើយ អ្នក ជា អ្នក អត់ ទោស។
46 លោក Haiqar មាន ប្រសាសន៍ ទៅ គាត់ ថា៖ ‹ឱ កូន អើយ! អ្នក ប្រៀប ដូច ជា ដើម ឈើ ដែល គ្មាន ផ្លែ នៅ ក្បែរ ទឹក ហើយ ម្ចាស់ វា ខ្សោយ ក្នុង ការ កាប់ វា ហើយ វា និយាយ ទៅ គាត់ ថា "ដក ខ្ញុំ ទៅ កន្លែង ផ្សេង ចុះ បើ ខ្ញុំ មិន បង្កើត ផល ទេ ចូរ កាប់ ខ្ញុំ ចុះ"។
47 ម្ចាស់ វា និយាយ ទៅ វា ថា៖ «អ្នក នៅ ក្បែរ ទឹក មិន បាន បង្កើត ផល ទេ តើ អ្នក នឹង បង្កើត ផល យ៉ាង ដូច ម្ដេច ពេល អ្នក នៅ កន្លែង ផ្សេង?
៤៨ ឱ កូន អើយ! អាយុរបស់ឥន្ទ្រីគឺប្រសើរជាងក្មេងក្អែក។
៤៩ ឱ កូន អើយ! គេ និយាយ ទៅ ឆ្កែ ចចក ថា៖ «ចូរ ឃ្លាត ចេញ ពី ហ្វូង ចៀម ទៅ ក្រែង លោ ធូលី ដី របស់ វា ធ្វើ បាប អ្នក»។ ហើយ ចចក ក៏ និយាយ ថា “ទឹក ដោះ របស់ ចៀម ល្អ សម្រាប់ ភ្នែក ខ្ញុំ”។
50 ឱ កូន អើយ! ពួកគេបាននាំឆ្កែចចកទៅសាលារៀន ដើម្បីឲ្យវារៀនអាន ហើយនិយាយទៅកាន់គាត់ថា "និយាយ A, B"។ គាត់និយាយថា "កូនចៀមនិងពពែនៅក្នុងកណ្ដឹងរបស់ខ្ញុំ"
51 ឱ កូន អើយ! គេ ដាក់ លា ចុះ នៅ តុ ហើយ គាត់ ក៏ ដួល ហើយ ចាប់ ផ្ដើម រមៀល ខ្លួន ទៅ ក្នុង ធូលី ដី ហើយ ម្នាក់ និយាយ ថា «ទុក ឲ្យ គាត់ រមៀល ខ្លួន ទៅ ព្រោះ វា ជា ធម្មជាតិ របស់ គាត់ គាត់ មិន ប្រែ ប្រួល ទេ។
52 ឱ កូន អើយ! ពាក្យ នេះ ត្រូវ បាន គេ បញ្ជាក់ ថា ៖« បើ អ្នក បង្កើត បាន កូន ចូរ ហៅ វា ថា ជា កូន ចុះ ហើយ បើ ឯង ចិញ្ចឹម កូន ប្រុស ចូរ ហៅ វា ថា ជា បាវ របស់ ឯង ចុះ»។
53 ឱ កូន អើយ! អ្នក ណា ដែល ប្រព្រឹត្ត ល្អ អ្នក នោះ នឹង បាន ផល ល្អ ហើយ អ្នក ណា ដែល ប្រព្រឹត្ត អំពើ អាក្រក់ នោះ នឹង ជួប នឹង អំពើ អាក្រក់ ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ទ្រង់ ប្រទាន ទោស ដល់ មនុស្ស តាម ខ្នាត នៃ កិច្ចការ របស់ ខ្លួន។
54 ឱ កូន អើយ! តើ ខ្ញុំ ត្រូវ និយាយ អ្វី ទៅ កាន់ អ្នក លើស ពី ពាក្យ ទាំង នេះ? ដ្បិត ព្រះអម្ចាស់ ជ្រាប នូវ អ្វី ដែល លាក់

កំបាំង ហើយ ទ្រង់ ជ្រាប អំពី អាថ៌កំបាំង និង
អាថ៌កំបាំង។
55 ហើយ ទ្រង់ នឹង សង គុណ អ្នក ហើយ នឹ
ង វិនិច្ឆ័យ រវាង ខ្ញុំ និង អ្នក ហើយ នឹង ស
ង អ្នក តាម វាល រហោស្ថាន របស់ អ្នក',
៥៦ហើយ ពេល ណាដាន បាន ឮ សុន្ទរក
ថា នោះ ពី Haiqâr ឭ របស់ គាត់ គាត់ បាន
ហើម ភ្លាមៗ ហើយ ក្លាយ ទៅ ដូច ជា ប្លោក
នោម ដែល ផ្ទុះ។
៥៧ ហើយ អវយវៈ របស់ គាត់ បាន ហើម ហើ
យ ជើង និង ជើង និង ចំហៀង របស់ គាត់ ហើ
យ គាត់ ត្រូវ បាន រហែក ហើយ ពោះ រប
ស់ គាត់ បាន បែក ខ្ទេច ខ្ទាំ ហើយ ផ្នែក ខា
ង គាត់ ត្រូវ ខ្ចាត់ខ្ចាយ ហើយ គាត់ ក៏ ស្លា
ប់ ទៅ។
៥៨ ហើយ ចុង ក្រោយ បង្អស់ របស់ គាត់
គឺ ការ បំផ្លិចបំផ្លាញ ហើយ គាត់ បាន ធ្លាក់
ទៅ នរក។ អ្នកណាជីករណ្តៅអោយបងប្អូន នឹងត្រូវ
ធ្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅនោះ។ ហើយអ្នកណាដែលដាក់អន្ទា
ក់នឹងត្រូវជាប់នៅក្នុងពួកគេ។
59 នេះជាអ្វីដែលបានកើតឡើង និង(អ្វីដែល)យើងបាន
រកឃើញអំពីរឿងនិទានរបស់ហៃកា ហើយសរសើរត
ម្កើងព្រះជាម្ចាស់ជារៀងរហូត។ អាម៉ែន និងសន្តិភាព។
60 កាលប្បវត្តិនេះត្រូវបានបញ្ចប់ដោយជំនួយពីព្រះ សូ
មទ្រង់បានលើកតម្កើង! អាម៉ែន អាម៉ែន អាម៉ែន។